

แนวโน้มธุรกิจ/อุตสาหกรรม ปี 2566-68

อุตสาหกรรมยางพาราแปรรูป

สิงหาคม 2566

วิจัยกรุงศรี

ผู้เขียน

ชัยวัช โชวเจริญสุข

นักวิเคราะห์อาวุโส

chaiwat.sowcharoensuk@krungsri.com

+662 296 0000 Ext. 50880

krungsri Research

เครือ MUFG หนึ่งใน สถาบันการเงินที่ใหญ่ที่สุดของโลก

Subscribe Us

สมัครสมาชิกวิจัยกรุงศรี...

krungsri.research@krungsri.com

คำสงวนสิทธิ์

เนื้อหาและข้อมูลใดๆ ทั้งหมดที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ถือเป็นลิขสิทธิ์ของวิจัยกรุงศรี ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการใดๆ เกี่ยวข้องกับเนื้อหา สำเนา หรือดัดแปลงแก่บุคคลอื่นโดยมิได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากวิจัยกรุงศรี รายงานฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยอาศัยข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อหรือควรเชื่อว่ามีความน่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม วิจัยกรุงศรีไม่อาจรับรองความครบถ้วนสมบูรณ์หรือความถูกต้องของข้อมูลดังกล่าว อีกทั้งไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งทางตรงหรือทางอ้อมจากการใช้รายงานฉบับนี้หรือเนื้อหาในรายงานฉบับนี้ ข้อมูล ความคิดเห็น และการประมาณการที่ปรากฏในรายงานนี้ถือเป็นความคิดเห็นของวิจัยกรุงศรี ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับ ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) และบริษัทในเครือ ความคิดเห็นในรายงานฉบับนี้เป็นไปตามสถานการณ์ปัจจุบัน ณ วันที่มีการเผยแพร่รายงาน วิจัยกรุงศรีขอสงวนสิทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงโดยมิต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า

EXECUTIVE SUMMARY

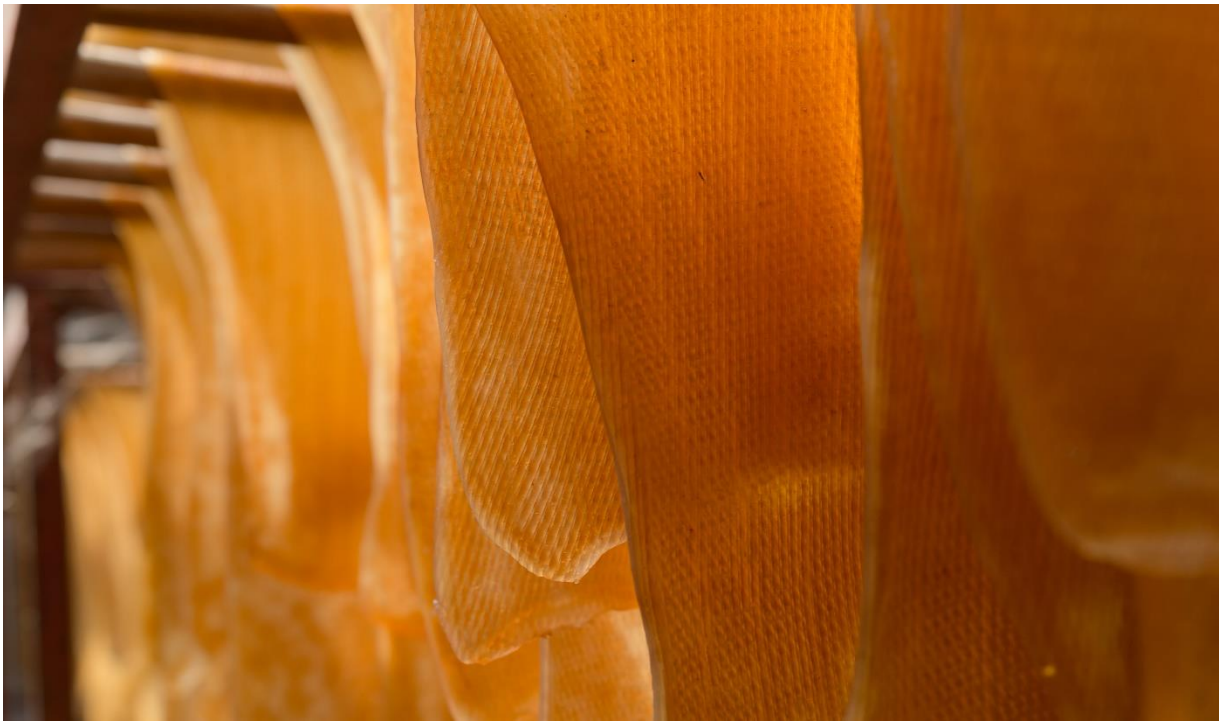
อุตสาหกรรมยางพาราโดยรวมปี 2566-2568 มีทิศทางขยายตัวต่อเนื่องทั้งด้านผลผลิตและความต้องการใช้ โดยผลผลิตยังคงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากการขยายพื้นที่เพาะปลูก ภูมิอากาศที่เอื้ออำนวยต่อการเก็บเกี่ยว และการดูแลบำรุงรักษาของเกษตรกรเพื่อเร่งเก็บเกี่ยวผลผลิตจากราคาที่จูงใจ ขณะที่อุปทานโลกจากอินโดนีเซียและมาเลเซียยังกลับมาไม่เต็มที่จากปัญหาขาดแคลนแรงงานและปัญหาโรคใบร่วงยางพารา ด้านความต้องการเพิ่มขึ้นตาม 1) ภาวะฟื้นตัวของอุตสาหกรรมขั้นปลายทั้งตลาดในและต่างประเทศ อาทิ กลุ่มยานยนต์ (รวมยานยนต์ไฟฟ้าตามแผนสนับสนุนของภาครัฐ) ถุงมือยาง อุปกรณ์การแพทย์ 2) การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่มีแนวโน้มขยายตัวหนุนความต้องการใช้ยางในภาคก่อสร้าง 3) มาตรการภาครัฐในการรักษาเสถียรภาพราคายาง และ 4) ความต้องการใช้เพื่อทดแทนยางสังเคราะห์ที่ยังมีราคาสูงตามราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมยางพารายังมีความเสี่ยงทั้งด้านการแข่งขันกับประเทศคู่แข่งใน CLMV ที่สามารถขยายส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วหลังจีนเข้าไปขยายการลงทุนเพาะปลูก และมาตรการกีดกันการค้าระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ภาษี (NTBs) ที่มีแนวโน้มเข้มงวดมากขึ้น

มุมมองวิจัยกรุงศรี

ในช่วงปี 2566-2568 ผลประกอบการของผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางโดยรวมมีแนวโน้มกระเตื้องขึ้น แต่อาจเผชิญการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นจากประเทศเพื่อนบ้านที่เริ่มมีผลผลิตออกสู่ตลาดมากขึ้น รวมถึงปัจจัยเสี่ยงด้านผลผลิตที่อาจลดลงจากการหันไปปลูกพืชอื่นที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่าของเกษตรกร ภัยแล้งจาก El Niño และต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น

- **เกษตรกรสวนยาง : รายได้มีแนวโน้มทรงตัว** จากปัญหาการถูกกดราคารับซื้อ และเกษตรกรยังมีแนวโน้มเผชิญปัจจัยเสี่ยงด้านผลผลิตที่อาจลดลงจากสถานการณ์โรคใบร่วงยางพาราที่ยังมีอยู่ ต้นทุนเพาะปลูกโดยเฉพาะต้นทุนแรงงาน และราคาปุ๋ย อย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยหนุนจากมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐที่เข้ามาช่วยรักษาเสถียรภาพด้านราคาให้แก่เกษตรกร
- **ผู้ค้ายางพารา : รายได้มีแนวโน้มไม่แน่นอน** เนื่องจากช่องทางการตลาดแคบลง โดยโรงงานอุตสาหกรรมมีแนวโน้มรับซื้อผลผลิตยางพาราโดยตรงจากเกษตรกร ตลาดกลาง หรือสหกรณ์มากขึ้น อีกทั้งผู้ค้าอาจได้รับผลกระทบจากการที่ผู้ประกอบการจีนเข้ามาติดต่อรับซื้อยางพาราจากกลุ่มเกษตรกรของไทยโดยตรง ซึ่งเป็นการตัดห่วงโซ่วัตถุดิบของพ่อค้าไทย รวมถึงการเปลี่ยนตลาดนำเข้าโดยเฉพาะจีนที่หันไปนำเข้าจากกลุ่มประเทศ CLMV มากขึ้น

- **ผู้ผลิตยางพาราขั้นกลาง : รายได้มีแนวโน้มขยายตัวแต่ในอัตราไม่สูงนัก** ผลประกอบการของผู้ผลิตยางแผ่น และยางแท่งของไทยมีแนวโน้มฟื้นตัวจากความต้องการนำเข้าของจีน และยุโรป ตามการขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์ ล้อรถยนต์ และรถไฟฟ้า อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการอาจเผชิญการแข่งขันจากคู่แข่งโดยเฉพาะ CLMV ที่คาดว่าจะมีผลผลิตออกสู่ตลาดมากขึ้น ขณะที่ผู้ผลิตน้ำยางข้นยังมีโอกาสเติบโตตามทิศทางความต้องการของอุตสาหกรรมขั้นปลาย โดยเฉพาะถุงมือยางและผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์ แต่ยังต้องเผชิญความเสี่ยงจากกำลังการผลิตส่วนเกินจากการเร่งขยายกำลังการผลิตในช่วงสถานการณ์แพร่ระบาดโรค COVID-19 เมื่อ 3 ปีที่ผ่านมา ส่วนผู้ผลิตยางคอมพาวด์ (Compound Rubber) และยางผสม (Mixture Rubber)[1/] ผลประกอบการมีทิศทางปรับตัวดีขึ้นตามความต้องการในภาคอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนจากประเทศจีนโดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า รวมถึงการฟื้นตัวของภาคการผลิตในประเทศคู่ค้าสำคัญ (อาทิ มาเลเซีย อินเดีย สหรัฐฯ ยุโรป) อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการผู้ผลิตยางพาราขั้นกลางอาจเผชิญต้นทุนที่เพิ่มขึ้นจากสารเคมีและยางสังเคราะห์ที่ใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตซึ่งมีราคาสูงตามราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก ประกอบกับจีนขยายการลงทุนผลิตยางพารามากขึ้นทั้งต้นน้ำและกลางน้ำ อาจเป็นข้อจำกัดของการขยายตัวในการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราของไทย

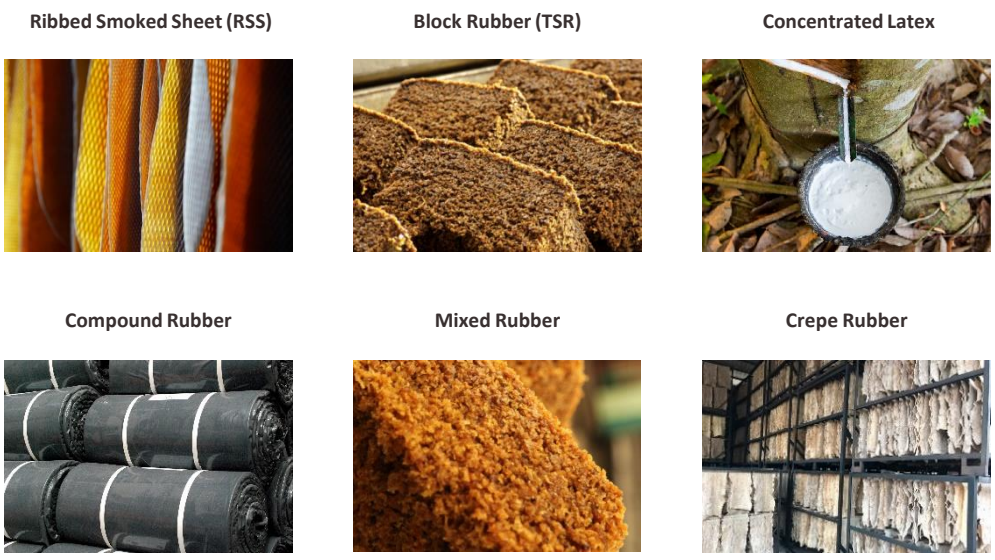

1/ ความแตกต่างระหว่างยางคอมพาวด์และยางผสม ดูรายละเอียดในหน้า 9-10

ข้อมูลพื้นฐาน

ห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมยางพาราไทย ประกอบด้วย 1) **อุตสาหกรรมขั้นต้น** (Upstream Rubber Industry) หมายถึงเกษตรกรสวนยาง ซึ่งเป็นผู้ปลูกยางพารา (Natural Rubber) กรีดน้ำยางสด และบางรายมีการแปรรูปยางเบื้องต้นในรูปของยางแห้ง (อาทิ ยางก้อนถ้วย เศษยาง ยางแผ่นดิบ ยางเครพ[2/]) ซึ่งผลผลิตยางขั้นต้นเกือบทั้งหมดของไทยใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมยางพาราขั้นกลางในประเทศ 2) **อุตสาหกรรมขั้นกลาง หรืออุตสาหกรรมยางพาราแปรรูป** (Intermediate Rubber Industry) เป็นการนำผลผลิตยางขั้นต้นจากเกษตรกร[3/] มาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลาง อาทิ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางคอมพาวด์ ยางผสม ยางสกิม ที่มีลักษณะและคุณสมบัติเหมาะสำหรับเป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลาย และ 3) **อุตสาหกรรมขั้นปลาย หรืออุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง** (Downstream Rubber Industry) อาทิ ยางรถยนต์ ถุงมือยาง ถุงยางอนามัย ยางยืด เป็นต้น โดยในการผลิตยางขั้นปลายบางประเภทอาจใช้ยางสังเคราะห์ (Synthetic Rubber: SR) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี[4/] เป็นวัตถุดิบร่วมเพื่อให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสำหรับการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายแต่ละประเภท

Figure 1: Intermediate Rubber Products

Source: Sritrang, Vonbundit, Siamnavakam, North East Rubber, Krungsri Research

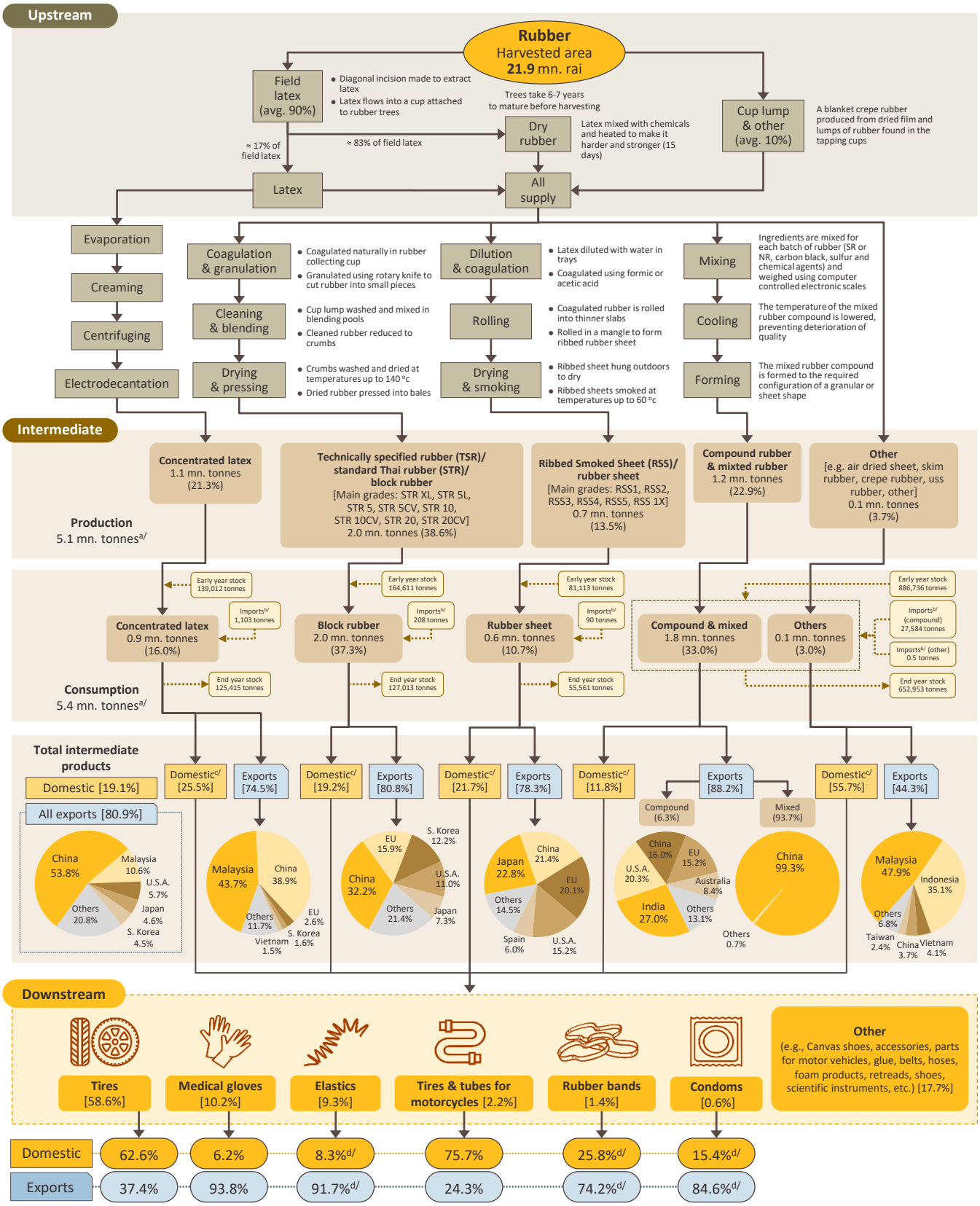
ผลผลิตยางขั้นกลางของไทยส่วนใหญ่ส่งออกเพื่อผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายในต่างประเทศ (สัดส่วนส่งออก 80.9% ของผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางทั้งหมด ข้อมูล ณ ปี 2565) โดยตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ จีน (สัดส่วน 53.8% ของปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางทั้งหมด) มาเลเซีย (10.6%) สหรัฐอเมริกา (5.7%) ญี่ปุ่น (4.6%) และ เกาหลีใต้ (4.5%) **ส่วนผลผลิตที่เหลือ (สัดส่วน 19.1%) ถูกนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายภายในประเทศ** โดยใช้ในอุตสาหกรรมยางรถยนต์เป็นหลัก (สัดส่วน 58.6% ของความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางทั้งหมดในประเทศ) รองลงมา คือ ถุงมือยางทางการแพทย์ (10.2%) ยางยืด (9.3%) และอื่นๆ อาทิ ท่อยาง ยางรัด ถุงยางอนามัย เป็นต้น (Box 1)

2/ ยางเครพ (Crepe rubber) เป็นการนำยางก้อนถ้วยและเศษยางมาทำความสะอาดและรีดเป็นแผ่น แล้วนำไปผึ่งแห้ง หรืออบแห้งด้วยลมร้อน ผลผลิตที่ได้ส่วนใหญ่เป็นยางเครพสีน้ำตาล (Brown crepe rubber) ทั้งนี้ การแปรรูปยางของกลุ่มเกษตรกรสวนยางในลักษณะนี้ยังคงอยู่ในภาคใต้เป็นหลักแต่เริ่มมีมากขึ้นในภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ

3/ เกษตรกรสวนยางอาจขายผ่านพ่อค้าคนกลางหรือขายตรงให้กับผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลาง

4/ ในการผลิตยางสังเคราะห์มีสารตั้งต้นที่สำคัญ คือ บิวทาไดอีน (Butadiene) ซึ่งเป็นผลผลิตจากน้ำมัน ทั้งนี้ ประเภทยางสังเคราะห์ที่สำคัญ ได้แก่ Styrene Butadiene Rubber (SBR), Butadiene Rubber (BR), Ethylene Propylene-diene Rubber (EPDM), Nitrile Butadiene Rubber (NBR) Chloroprene Rubber (CR), Isoprene Rubber (IR), Isobutylene Isoprene Rubber (IIR) และ Styrene Block Copolymer (SBC) เป็นต้น

Box 1: Thai Rubber Supply Chain [2022 Figures]

Source: OIE, MOC, RIU, DOA, Krungsri Research,
All icons come from https://thenounproject.com/

Note : a/ Includes only the dry rubber content (DRC).
b/ As per weight at customs check points (this does not distinguish between hard and dried rubber products).
c/ Excludes stocks and imports.
d/ As of 2020, the latest data available from the Rubber Intelligence Unit.

ในปี 2565 อุตสาหกรรมยางพาราขั้นกลางของไทยมีมูลค่าตลาดประมาณ 3.4 แสนล้านบาท[5/] โดยไทยสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางหลากหลายประเภท เนื่องจากยางพาราขั้นต้นของไทยส่วนใหญ่เป็นการผลิตน้ำยางพาราสด (Field latex) มีสัดส่วนเฉลี่ย 90% ของผลผลิตยางพาราขั้นต้นทั้งหมด[6/] ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นวัตถุดิบผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางได้ทุกประเภท ส่วนที่เหลือเป็นยางแห้ง โดยผลิตในรูปของยางก้อนถ้วย (Cup lump)[7/] รวมถึงเศษยางและขี้ยาง[8/] ขณะที่ประเทศผู้ผลิตรายใหญ่อย่างมาเลเซียและอินโดนีเซียมีสัดส่วนผลิตน้ำยางต่อยางก้อนถ้วยเฉลี่ยที่ 10 : 90 และ 60 : 40 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ส่วนใหญ่เน้นผลิตยางแท่ง และยางแผ่นรมควันเป็นหลัก

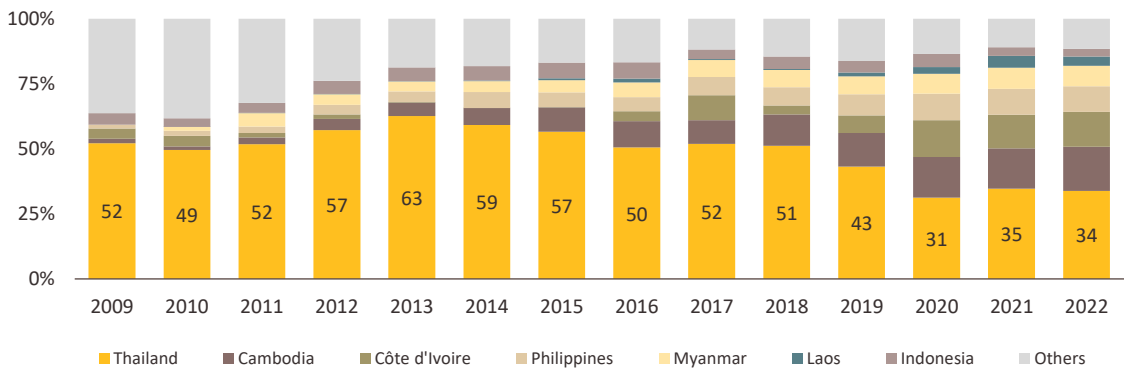
ทั้งนี้ โครงสร้างการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางของไทย ประกอบด้วยยางแผ่น ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางคอมพาวด์ยางผสม และอื่นๆ โดยยางแท่งเป็นผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางที่ไทยมีปริมาณการผลิตสูงสุด สัดส่วนประมาณ38.6% ของปริมาณการผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางทั้งหมดของไทย

- **อุตสาหกรรมยางแผ่นรมควัน** (Ribbed Smoked Sheet: RSS) เป็นการนำน้ำยางสดมาผ่านกระบวนการกรองเพื่อแยกสิ่งสกปรกและสิ่งเจือปน เติมกรดฟอร์มิกเข้มข้นเพื่อให้น้ำยางจับตัว แล้วนำไปรีดเป็นแผ่น จะได้ “ยางแผ่นดิบ” จากนั้นนำไปผึ่งแดดประมาณ 6 ชั่วโมงจะได้ “ยางแผ่นผึ่งแห้ง” และหากนำไปผ่านกระบวนการรมควันหรืออบยาง (เพื่อลดความชื้นและป้องกันการเกิดเชื้อรา) จะเรียกว่า “ยางแผ่นรมควัน” ซึ่งเป็นยางแผ่นแห้งที่สามารถเก็บไว้ได้นานกว่ายางแผ่นประเภทอื่น

  - มาตรฐานยางแผ่นรมควันแบ่งเป็น 6 เกรด คือ ยางแผ่นรมควันชั้น 1X, 1, 2, 3, 4, และ 5 โดยพิจารณาจากคุณภาพในด้านต่างๆของแผ่นยาง อาทิ ปริมาณฟองอากาศและสิ่งสกปรกเจือปน สีของแผ่นยาง ความสม่ำเสมอของเนื้อแผ่นยาง เป็นต้น (ยางแผ่นรมควันชั้น 1X มีคุณภาพดีสุด ชั้น 5 มีคุณภาพต่ำสุด) ทั้งนี้ การผลิตยางแผ่นรมควันของไทยกว่า 95% เป็นยางแผ่นรมควันชั้น 3 ซึ่งเป็นเกรดมาตรฐานและมีคุณสมบัติเทียบเท่ายางแท่งสามารถนำไปใช้ในการผลิตยางรถยนต์ และผลิตภัณฑ์อื่นๆ อาทิ สายพาน ท่อยาง ชิ้นส่วนยางสำหรับยานยนต์ รองเท้ายาง เป็นต้น

  - อุตสาหกรรมยางแผ่นรมควันของไทยมีมูลค่าตลาด (รวมส่งออกและใช้ในประเทศ) เพียง 3.8 หมื่นล้านบาทในปี 2565 เทียบกับ 1.3 แสนล้านบาทในปี 2554 หรือลดลงเฉลี่ย -10.6% ต่อปี (CAGR ในช่วงปี 2554-2565) เนื่องจากการถูกแย่งตลาดจากคู่แข่งโดยเฉพาะจากอาเซียน เช่น กัมพูชา ฟิลิปปินส์ เมียนมา เวียดนาม และลาวมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ไทยยังครองส่วนแบ่งตลาดเป็นอันดับหนึ่งของโลกด้วยสัดส่วน 33.8% ของปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันทั้งโลก (ภาพที่ 2) โดยไทยส่งออกยางแผ่นรมควันราว 78.3% ของปริมาณจำหน่ายยางแผ่นรมควันทั้งหมดของไทย มีตลาดส่งออกหลัก ได้แก่ ญี่ปุ่น สัดส่วน 22.8% ของปริมาณส่งออกยางแผ่นรมควันทั้งหมดของไทย จีน (21.4%) และ สหภาพยุโรป (20.1%) (Box 1) ส่วนที่เหลืออีก 21.7% เป็นการจำหน่ายยางแผ่นรมควันเพื่อใช้ภายในประเทศ

Figure 2: Share of World RSS Exports

Source: Trademap

5/ ประกอบด้วยยางแผ่น ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางคอมพาวด์ และยางผสม โดยคิดจากมูลค่าการส่งออกยางพาราและมูลค่ายางพาราที่ใช้ภายในประเทศ

6/ ข้อมูลจากสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร และการศึกษาเปรียบเทียบห่วงโซ่อุปทานอุตสาหกรรมยางพาราของไทยกับมาเลเซียและอินโดนีเซีย

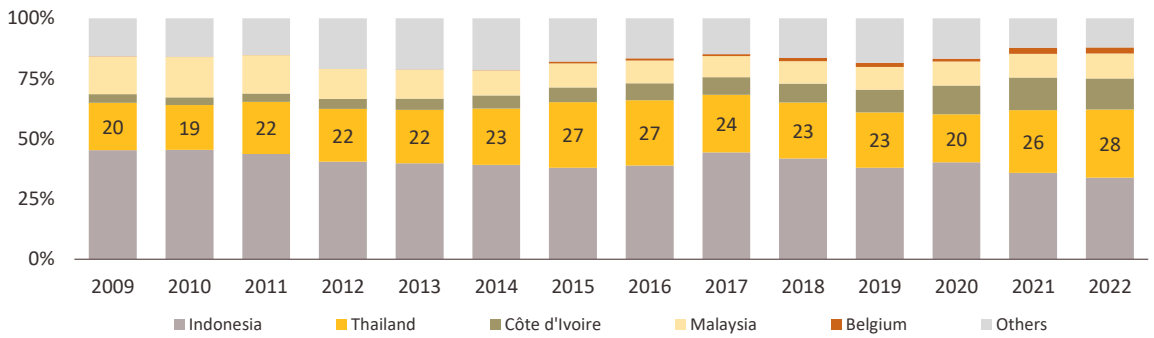
7/ ก้อนยางที่เกิดจากน้ำยางสดจับตัวในถ้วยน้ำยาง มีลักษณะเป็นก้อนตามรูปถ้วยสำหรับรับน้ำยาง ก้อนยางที่ผลิตได้จะมีสีขาวและสีจะทยอยคล้ำขึ้น และความชื้นจะทยอยลดลง เมื่อทิ้งไว้หลายวัน ซึ่งยางก้อนถ้วยจัดเป็นวัตถุดิบขั้นต้นที่ใช้ในการผลิตยางแท่ง ทั้งนี้ ยางก้อนถ้วยที่มีคุณภาพดีสามารถผลิตยางแท่งคุณภาพดีเกรด STR 10 ได้ อีกทั้งในกระบวนการผลิตไม่ต้องผ่านเครื่องจักรหลายตัว เนื่องจากวัตถุดิบมีความสะอาด เป็นการลดต้นทุนการผลิตยางแท่งและยังใช้น้ำในกระบวนการผลิตน้อย หากใช้ยางก้อนถ้วยผสมกับเศษยางจะผลิตได้ยางแท่งที่มีคุณภาพต่ำกว่า เช่น STR 20 เป็นต้น (ที่มา : การยางแห่งประเทศไทย)

8/ เศษยางหรือขี้ยาง ได้แก่ 1) ยางที่ติดตามรอยกรีด 2) ยางก้นถ้วย 3) ยางที่ตกตามพื้น ตามภาชนะบรรจุ หรือจากบ่อบำบัดน้ำเสีย และ 4) ยางที่เหลือจากการแปรรูปยางแผ่นดิบ ยางฟอง ยางแผ่นรมควัน น้ำยางข้น ยางแท่ง หรือยางก้อนถ้วยคุณภาพต่ำที่มีขี้เปลือก เศษดิน เศษไม้ ติดอยู่ก็สามารถจัดเป็นเศษยางได้ เศษยางจึงใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางเครพ หรือยางแท่งคุณภาพต่ำ (ที่มา : การยางแห่งประเทศไทย)

- **อุตสาหกรรมยางแท่ง** (Technically Specified Rubber: TSR) เป็นการนำน้ำยางสดหรือยางแห้ง (เช่น ยางแผ่นดิบ ยางก้อนถ้วย เศษยาง) มาย่อยเป็นชิ้นเล็กๆ จากนั้นจึงนำมาล้าง อบแห้ง และอัดเป็นแท่ง โดย**ยางแท่งที่ผลิตในไทยจำแนกตามวัตถุดิบได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) ยางแท่งที่ผลิตจากน้ำยางสด** จะมีคุณสมบัติทางกายภาพทั้งความบริสุทธิ์ ความยืดหยุ่น และความหนืดสูง จึงเหมาะสำหรับนำไปผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพหรือใช้สมรรถนะสูง เช่น ยางเรเดียล ยางเครื่องบิน นอกจากนี้ยังสามารถนำไปผลิตผลิตภัณฑ์ยางอื่นๆ อีกหลากหลายประเภท เช่น ยางรัดของ ยางรัดผม อุปกรณ์กีฬา และชิ้นส่วนยางต่างๆ ทั้งนี้ มาตรฐานยางแท่ง (Standard Thai Rubber: STR) ที่ผลิตจากน้ำยางสดแบ่งได้ 3 เกรดหลัก[9] คือ ยางแท่ง STR XL ยางแท่ง STR 5L และ ยางแท่ง STR 5 โดยยางแท่งที่ไทยผลิตเพื่อส่งออกส่วนใหญ่เป็นยางแท่ง STR 5L และ **2) ยางแท่งที่ผลิตจากยางแห้ง** มักมีคุณสมบัติทางกายภาพไม่สม่ำเสมอ เนื่องจากผลิตจากวัตถุดิบหลายประเภท แบ่งได้เป็น 2 เกรดหลัก[10] คือ ยางแท่ง STR 20 (ใช้เศษยางเป็นวัตถุดิบหลัก ผสมกับยางแผ่นดิบ ยางก้อนถ้วย หรือยางแผ่นรมควัน) และยางแท่ง STR 10 (ใช้ยางก้อนถ้วยและยางแผ่นดิบคุณภาพดีในการผลิต) โดยยางแท่งที่ผลิตจากยางแห้งในไทยส่วนใหญ่เป็นยางแท่ง STR 20 ที่มักนำไปผลิตในอุตสาหกรรมยางล้อยานพาหนะต่างๆ

  - **อุตสาหกรรมยางแท่งของไทยมีมูลค่าตลาดประมาณ 1.2 แสนล้านบาทในปี 2565 เน้นส่งออกในสัดส่วนสูงถึง 80.8% ของปริมาณจำหน่ายยางแท่งทั้งหมดของไทย** ตลาดส่งออกหลัก คือ จีน สัดส่วน 32.2% ของปริมาณส่งออกยางแท่งของไทย สหภาพยุโรป (15.9%) และ เกาหลีใต้ (12.2%) โดยไทยครองส่วนแบ่งตลาดเป็นอันดับสองของโลก (28.3% ของปริมาณส่งออกยางแท่งทั้งโลก) รองจากอินโดนีเซีย (ภาพที่ 3) ส่วนที่เหลืออีก 19.2% เป็นการจำหน่ายเพื่อใช้ภายในประเทศเกือบทั้งหมดโดยส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในอุตสาหกรรมยางรถยนต์ (Box 1)

Figure 3: Share of World TSR Exports

Source: Trademap

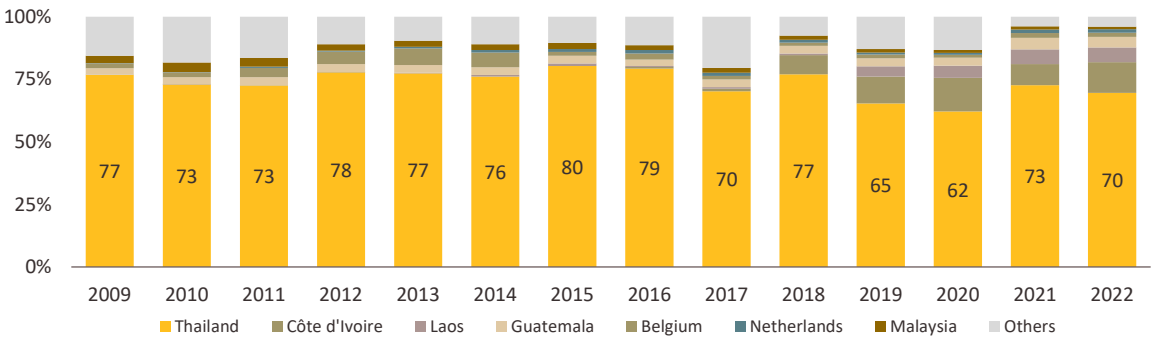
- **อุตสาหกรรมน้ำยางข้น** (Concentrated latex) เป็นการนำน้ำยางสดมาผ่านกระบวนการปั่นแยกด้วยความเร็วสูงเพื่อแยกน้ำและสารละลายอื่นๆ ที่เจือปนอยู่ในน้ำออกไป ทำให้ได้น้ำยางข้นที่มีเนื้อยางไม่ต่ำกว่า 60% ของปริมาณน้ำยางทั้งหมดซึ่งมีคุณสมบัติที่เหมาะสำหรับนำไปเป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมต่อเนื่องซึ่งส่วนใหญ่เป็นผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์ (โดยทั่วไปน้ำยางสดที่ได้จากการกรีดยางจะมีปริมาณเนื้อยางเฉลี่ยเพียง 33% ไม่เหมาะกับการนำไปผลิตผลิตภัณฑ์ขั้นปลาย)

  - **อุตสาหกรรมน้ำยางข้นของไทยมีมูลค่าตลาดประมาณ 6.4 หมื่นล้านบาทในปี 2565 โดยเน้นส่งออกในสัดส่วน 74.5% ของปริมาณจำหน่ายน้ำยางข้นทั้งหมดของไทย ที่เหลือ 25.5% เป็นปริมาณการจำหน่ายภายในประเทศ** ไทยมีส่วนแบ่งตลาดสูงเป็นอันดับหนึ่งของโลกราว 70% ของปริมาณการค้าน้ำยางข้นทั่วโลก อย่างไรก็ตาม ส่วนแบ่งของไทยในตลาดโลกปรับลดลงในช่วงปี 2562-2563 (ภาพที่ 4) จากสถานการณ์ COVID-19 ทำให้ตลาดในประเทศมีความต้องการใช้น้ำยางข้นมากขึ้นจากเดิมเฉลี่ยที่ 20% ของปริมาณจำหน่ายน้ำยางข้นทั้งหมดของไทย หรือ 1.8-1.9 แสนตัน/ปี ในช่วงปี 2558-2561 มาอยู่ที่ระดับ 24.1-34.4% หรือ 2.2-3.6 แสนตัน/ปี ผู้ผลิตจึงหันมาเน้นตลาดในประเทศมากขึ้น ในปี 2562-2565 ทำให้ตลาดส่งออกหลักคือมาเลเซียที่มีสัดส่วนถึง 43.7% ของปริมาณส่งออกน้ำยางข้นทั้งหมด และจีน (38.9%) บางส่วนหันมานำเข้าจากเวียดนามทดแทน (Box 1) ทั้งนี้ ความต้องการใช้น้ำยางข้นในอุตสาหกรรมขั้นปลายของตลาดส่งออกส่วนใหญ่มาจากอุตสาหกรรมถุงมือยางและถุงยางอนามัย

9/ มาตรฐานยางแท่งของไทยที่ผลิตจากน้ำยางสด แบ่งเป็น 1) ยางแท่ง STR XL มีปริมาณสิ่งสกปรกไม่เกิน 0.02% และ มีค่าสีไม่เกิน 4 หน่วยโลวิบอนด์ 2) ยางแท่ง STR 5L มีปริมาณสิ่งสกปรกไม่เกิน 0.04% และ มีค่าสีไม่เกิน 6 หน่วยโลวิบอนด์ และ 3) ยางแท่ง STR 5 มีปริมาณสิ่งสกปรกไม่เกิน 0.04% และไม่จำกัดค่าสี จึงสามารถนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงที่ไม่เน้นสีสันมากนัก

10/ มาตรฐานยางแท่งของไทยที่ผลิตจากยางแห้งจะระบุค่าปริมาณสิ่งสกปรก (Dirt content) ความอ่อนตัวเริ่มแรก (หรือเรียกว่า ค่า Po ; Initial Plasticity) ค่าความอ่อนตัว (Plasticity Retention Index, PRI) ปริมาณสิ่งระเหย (Volatile matter content) และปริมาณไนโตรเจน (Nitrogen content) แบ่งเป็น 1) ยางแท่ง STR 20 จำกัดค่าปริมาณสิ่งสกปรกไม่เกิน 0.16% ค่า Po และ PRI ไม่เกิน 30 และ 40 ตามลำดับ และ 2) ยางแท่ง STR 10 มีปริมาณสิ่งสกปรกไม่เกิน 0.08% ค่า Po และ PRI ไม่เกิน 30 และ 50 ตามลำดับ ซึ่งยางแท่ง STR 10 จะมีคุณสมบัติดีกว่า STR 20 นอกจากนี้ ยังมียางแท่ง STR 10 CV หรือ STR 20 CV ซึ่งยางแท่ง CV (Constant Viscosity) เป็นยางแท่งที่มีความหนืดคงที่โดยการเติมสารควบคุมความหนืดเพื่อให้ยางแท่งมีความหนืดอยู่ในระดับที่ควบคุมได้ ซึ่งจะช่วยลดพลังงานในขั้นตอนการบดผสมยางกับสารเคมีในกระบวนการผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ (ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร)

Figure 4: Share of World Concentrated Latex Exports

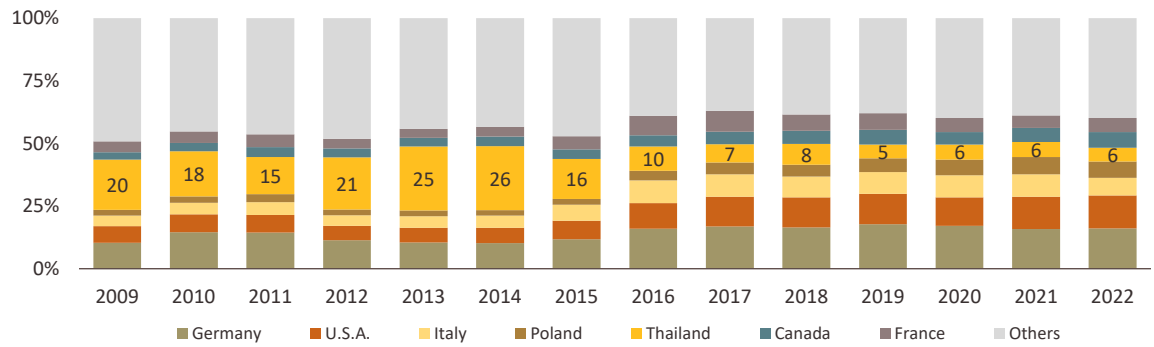
Source: Trademap

- **อุตสาหกรรมยางอื่น ๆ ที่สำคัญ คือ ยางคอมพาวด์** (Compound rubber) เป็นผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางที่มีส่วนผสมของยางธรรมชาติและสารเคมีต่างๆ[11/] เช่น สารวัลคาไนซ์ สารตัวเร่งปฏิกิริยา สารตัวเติม เป็นต้น เพื่อให้มีคุณสมบัติพิเศษที่เหมาะในการนำไปขึ้นรูปผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายประเภทต่างๆ อาทิ ยางรถยนต์ ถุงมือยาง ยางรองคอสะพาน ท่อยาง ยางรัดของ เป็นต้น และ**ยางผสม** (Mixed rubber/Mixture rubber) เป็นผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางที่มีส่วนผสมของยางธรรมชาติ และยางสังเคราะห์ และ/หรือสารเคมีต่างๆ เพื่อให้มีคุณสมบัติพิเศษที่เฉพาะตัวตามความต้องการของอุตสาหกรรมขั้นปลาย อาทิ ท่อยาง พื้นฉนวน สายพานลำเลียง วัสดุหีบห่อ พื้นรองเท้า เป็นต้น

  - **อุตสาหกรรมยางคอมพาวด์และยางผสมของไทยมีมูลค่าตลาดราว 1.1 แสนล้านบาทในปี 2565 โดยตลาดส่งออกมีสัดส่วนถึง 88.2% ของปริมาณจำหน่ายยางคอมพาวด์และยางผสมทั้งหมดของไทย ที่เหลือ 11.8% เป็นปริมาณการจำหน่ายยางคอมพาวด์และยางผสมภายในประเทศ** โดยตลาดส่งออกแบ่งออกได้ ดังนี้

    - **ยางคอมพาวด์** ไทยมีส่วนแบ่งในตลาดโลกอยู่อันดับ 5 รองจากเยอรมนี สหรัฐฯ อิตาลี และโปแลนด์ ตามลำดับ (ภาพที่ 5) อย่างไรก็ตาม ส่วนแบ่งตลาดของไทยลดลงเฉลี่ยอยู่ที่ 5.5-6.0% ในช่วงปี 2562-2565 (จากประมาณ 8.0-10.0% ในช่วงปี 2559-2561) เนื่องจากผู้ประกอบการบางส่วนปรับลดการผลิตยางคอมพาวด์หันไปผลิตน้ำยางข้นตามความต้องการใช้ในการผลิตถุงมือยางมากขึ้นในช่วงการแพร่ระบาดของ COVID-19 โดยในปี 2565 อินเดียเป็นตลาดส่งออกหลักคิดเป็นสัดส่วนราว 27.0% ของปริมาณส่งออกยางคอมพาวด์ทั้งหมดของไทย รองลงมาเป็นสหรัฐฯ (20.3%) และจีน (16.0%) (Box 1) ทั้งนี้ การผลิตยางคอมพาวด์ของไทยส่วนใหญ่จะมียางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบหลักสัดส่วนประมาณ 80-85% ของปริมาณวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตทั้งหมด ขึ้นอยู่กับความต้องการของประเทศคู่ค้าในการนำไปขึ้นรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายแต่ละประเภท

Figure 5: Share of World Compound Rubber Exports

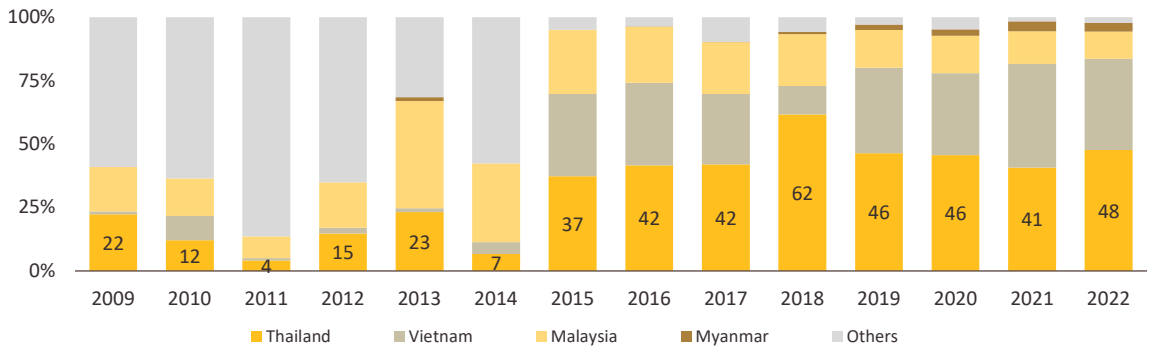

Source: Trademap

11/ สารเคมีที่สำคัญ อาทิ 1) สารวัลคาไนซ์ (Vulcanizing agent) คือ สารที่ทำให้โมเลกุลยางเกิดการเชื่อมกันผ่านปฏิกิริยาเคมี "วัลคาไนซ์เชชัน" ทำให้ยางมีความยืดหยุ่นสูง มีคุณสมบัติที่เสถียรไม่เปลี่ยนแปลงตามอุณหภูมิ 2) สารตัวเร่งปฏิกิริยา (Accelerator) คือ สารเคมีที่ช่วยเร่งอัตราการเกิดปฏิกิริยาวัลคาไนซ์เร็วขึ้น มีคุณสมบัติทำให้ลดเวลาการทำวัลคาไนซ์ ยางมีความหนาแน่นของการเชื่อมโยงและมีคุณสมบัติเชิงกลดีขึ้น 3) สารตัวเติม (Fillers) คือ สารหรือองค์ประกอบที่เติมเข้าไปในยางเพื่อจุดประสงค์หลายอย่าง เช่น เสริมคุณสมบัติเชิงกล การเพิ่มคุณสมบัติเฉพาะที่เหมาะกับกระบวนการผลิต การลดต้นทุน นอกจากนี้ยังมีสารอื่นๆ ที่ช่วยในกระบวนการผลิต อาทิ สารทำให้ยางนิ่ม (Plasticizers) สารป้องกันการเสื่อมสภาพ (Anti-degradants) สี (Pigments) สารทำให้เกิดฟอง (Blowing agents) สารหน่วงไฟ (Flame retardants) สารดูดความชื้น (Desiccants)

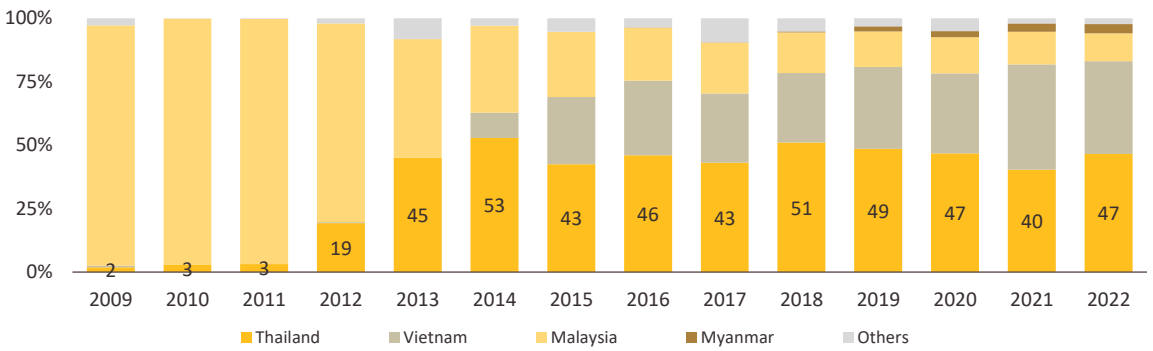
- **ยางผสม** ไทยมีส่วนแบ่งในตลาดโลกเป็นอันดับ 1 รองลงมาเป็นเวียดนาม มาเลเซีย และเมียนมา ตามลำดับ (ภาพที่ 6) โดยส่วนแบ่งตลาดของไทยเร่งตัวขึ้นมากในปี 2558 มาเฉลี่ยอยู่ที่ 46.0-48.0% ในช่วงปี 2562-2565 (จาก 4.0%-23.0% ในช่วง 2552-2557) โดยจีนเป็นตลาดหลักของโลกในสัดส่วนกว่า 98.9% รองลงมาเป็นอิตาลี (0.5%) และอินเดีย (0.3%) ซึ่งในปี 2565 จีนเป็นตลาดส่งออกเกือบทั้งหมดของไทยคิดเป็นสัดส่วนราว 99.3% ของปริมาณส่งออกยางผสมทั้งหมดของไทย รองลงมาเป็นอินเดีย (0.7%) และเวียดนาม (0.1%) (Box 1) อย่างไรก็ตาม ตลาดจีนนำเข้ายางผสมจากไทยเพียง 46.6% ของความต้องการยางผสมทั้งหมดของจีน ที่เหลือจีนนำเข้าจากเวียดนาม (36.6%) และมาเลเซีย (11.0%) (ภาพที่ 7) ทั้งนี้ การผลิตยางผสมของไทยส่วนใหญ่มียางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบหลักสัดส่วนประมาณ 90-95% ของปริมาณวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตทั้งหมด ที่เหลือเป็นยางสังเคราะห์และ/หรือสารเคมี ทั้งนี้สัดส่วนการผสมจะขึ้นอยู่กับความต้องการของลักษณะผลิตภัณฑ์ที่อุตสาหกรรมขั้นปลายประเทศต้องการใช้

Figure 6: Share of World Mixed Rubber Exports

Source: Trademap

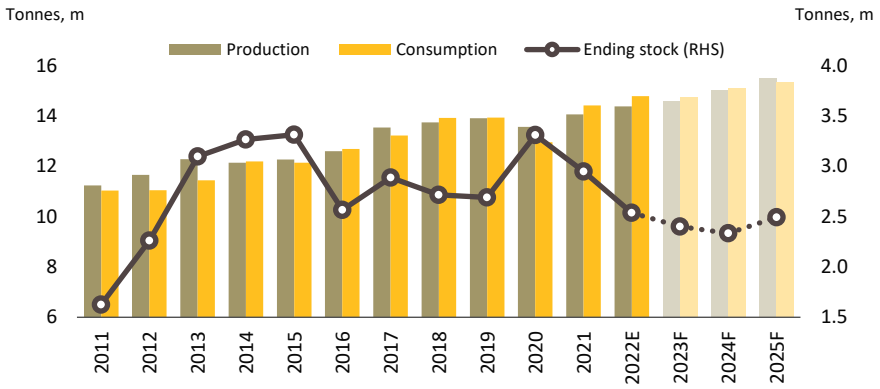
Figure 7: Share of Imports of Mixed Rubber to China

Source: Trademap

จากลักษณะธุรกิจที่เน้นพึ่งพาตลาดส่งออก ทำให้ภาวะอุตสาหกรรมยางพาราขั้นกลางของไทยผันแปรตามภาวะเศรษฐกิจโลกและอุตสาหกรรมขั้นปลายในประเทศคู่ค้า การที่ลักษณะสินค้าเป็นการแปรรูปอย่างง่ายและสินค้ามีความแตกต่างกันน้อย (Low product differentiation) ทำให้อุตสาหกรรมยางพาราขั้นกลางของไทยเผชิญการแข่งขันรุนแรงในตลาดโลก **ในปี 2565 ผลผลิตยางพาราธรรมชาติทั่วโลกมีปริมาณทั้งสิ้น 14.4 ล้านตัน โดยประเทศไทยมีผลผลิตยางพารามากเป็นอันดับ 1 ของโลก** คิดเป็นสัดส่วนประมาณ 33.4% ของผลผลิตโลก รองลงมา ได้แก่ อินโดนีเซีย เวียดนาม โกตดิวัวร์ อินเดีย และจีน ตามลำดับ (ภาพที่ 6) สะท้อนว่าภูมิภาคเอเชียเป็นแหล่งผลิตยางพาราที่สำคัญของโลก (สัดส่วนมากกว่า 80% ของผลผลิตยางพาราทั่วโลก) คู่แข่งหลักของไทยจึงเป็นประเทศในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน โดยเฉพาะอินโดนีเซีย มาเลเซีย และประเทศกลุ่ม CLMV (Cambodia, Laos, Myanmar, Vietnam) (ภาพที่ 8) ซึ่งมีผลผลิตยางพาราส่วนเกินสูงเช่นเดียวกับไทย[12/] อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันไทยยังคงสถานะเป็นผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลาง (Intermediate Rubber Industry) สำคัญของโลก โดยเฉพาะน้ำยางข้น ยางแผ่นรมควัน และยางผสมที่ไทยมีการส่งออกมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก ส่วนยางแท่งส่งออกเป็นอันดับสองของโลก

Figure 8: World Natural Rubber Production & Consumption

Share of World NR Production and Consumption (2022)

Production	
Thailand	**33.4%**
Indonesia	21.8%
Côte d'Ivoire	9.0%
Vietnam	8.7%
India	5.8%
China	5.2%
Malaysia	2.8%
Cambodia	2.7%
Myanmar	2.1%
Laos	2.0%
Others	6.5%

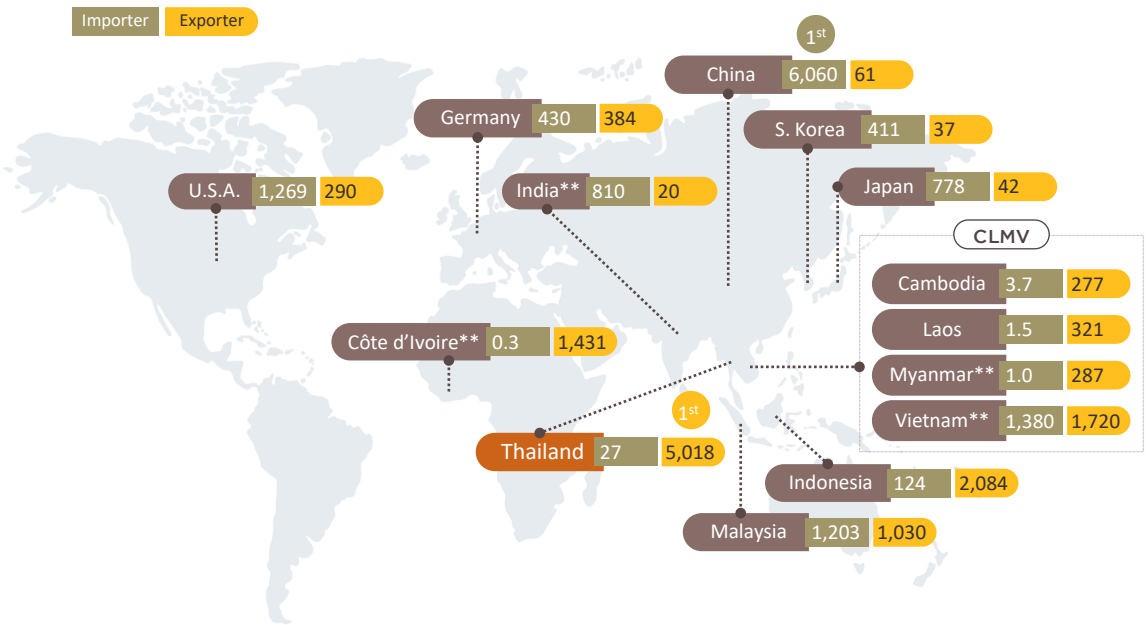
Consumption	
China	39.8%
India	9.0%
Thailand	**7.0%**
U.S.A.	6.4%
Japan	4.5%
Indonesia	4.1%
Malaysia	2.8%
Brazil	2.8%
Vietnam	2.7%
S. Korea	2.5%
Others	18.4%

Note: Estimated by OAE and Krungsri Research
Source: International Rubber Study Group (IRSG), Malaysian Rubber Council, Office of Agricultural Economics, Krungsri Research

12/ ไทย อินโดนีเซีย และเวียดนาม มีสัดส่วนการบริโภคยางในประเทศ 15-30% ของปริมาณผลผลิต (เฉลี่ยปี 2559-2565) ทำให้มีผลผลิตส่วนเกินสำหรับส่งออกค่อนข้างมาก (ที่มา : Trademap, OAE, DOA, Krungsri Research)

Figure 9: Exports and Imports of Major Natural Rubber* (2022)

(Unit : 1,000 Tonnes)

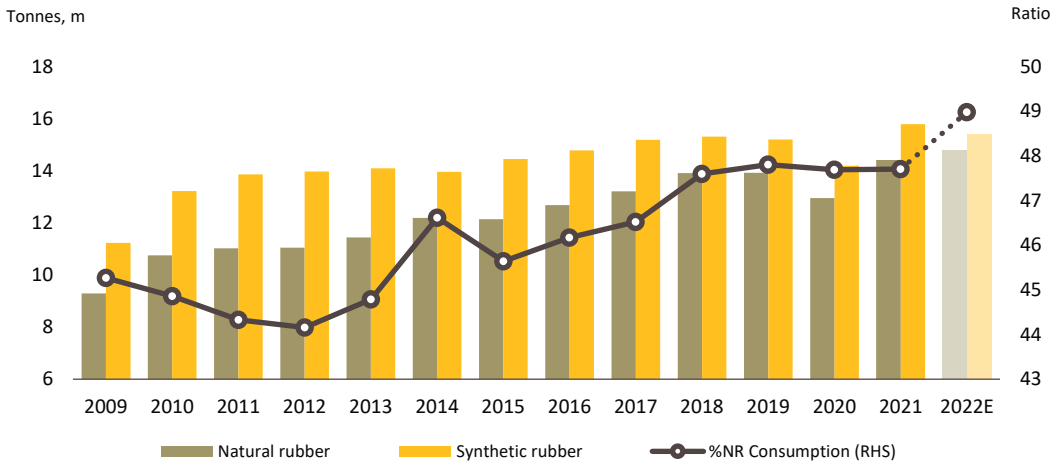
Note: * HS Code 4001, 4005 and 400280
** Estimated by Krungsri Research
Source: Trademap, Wikipedia, Krungsri Research

ด้านปริมาณการบริโภคผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางทั่วโลกในปี 2565 อยู่ที่ 14.8 **ล้านตัน** โดยความต้องการใช้ยางพาราส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ และชิ้นส่วน รองลงมาเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์และถุงมือยางเพื่อใช้ป้องกันโรคและสุขอนามัยทั่วไป และกลุ่มอุตสาหกรรมก่อสร้างทั่วไปตลอดจนการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน**โดยจีนเป็นทั้งผู้บริโภคและผู้นำเข้ายางพารารายใหญ่ที่สุดของโลก ด้วยสัดส่วนสูงถึง** 39.8% **และ** 46.8% **ของปริมาณการบริโภคและนำเข้าของโลกตามลำดับ** รองลงมาได้แก่ อินเดีย ไทย สหรัฐฯ และญี่ปุ่น (ภาพที่ 8 และ 9) ตลาดส่งออกผลิตภัณฑ์ยางของไทยจึงมีลักษณะกระจุกตัวอยู่ในประเทศผู้บริโภครายใหญ่ โดยในปี 2565 ไทยพึ่งพาตลาดจีนในสัดส่วนถึง 53.8% และมาเลเซีย 10.6% ของปริมาณส่งออกผลิตภัณฑ์ยางทั้งหมดของไทย โดยเฉพาะการส่งออกยางผสมที่ส่งออกไปจีนเกือบทั้งหมด (99.3%) ขณะที่ยางแท่งกระจุกตัวในตลาดจีนกว่า 1 ใน 3 ของตลาดส่งออกยางแท่งของไทย (สัดส่วน 32.2%) และการส่งออกน้ำยางข้นกระจุกตัวในตลาดมาเลเซีย (43.7%) และจีน (38.9%) ทำให้อุตสาหกรรมยางพารามีความเสี่ยงสูงต่อภาวะผันผวนทางเศรษฐกิจของตลาดส่งออกหลัก

นอกจากนี้ การที่จีนได้เข้าไปลงทุนขยายพื้นที่ปลูกยางพาราในประเทศ CLMV ในช่วงปี 2549-2555 ทำให้มีปริมาณผลผลิตทยอยออกสู่ตลาดโลกมากขึ้น ไทยจึงเสียส่วนแบ่งตลาดให้กับประเทศคู่แข่งดังกล่าว ส่วนหนึ่งสะท้อนจากสัดส่วนการส่งออกของกลุ่มประเทศ CLMV ที่เพิ่มขึ้น (ภาพที่ 2) โดยในช่วงปี 2561-2565 กลุ่มประเทศ CLMV ส่งออกยางพาราเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 13.7% ต่อปี จาก 4.5 แสนตันในปี 2561 เป็น 7.6 แสนตันในปี 2565 **อุปทานในตลาดโลกที่เพิ่มขึ้น ขณะที่ปริมาณรับซื้อจากจีนมีทิศทางสูงขึ้นตามขนาดของตลาดของจีนที่ใหญ่ขึ้น หนุนให้จีนมีอำนาจต่อรองในการรับซื้อยางพาราในตลาดโลกมากขึ้นเป็นลำดับ**

สินค้าทดแทนยางพารา คือ ยางสังเคราะห์ (Synthetic Rubber **หรือ** SR) เป็นอีกปัจจัยที่มีผลต่อทิศทางอุตสาหกรรมยางพาราขั้นกลางของไทย แม้ยางสังเคราะห์จะไม่สามารถทดแทนยางธรรมชาติได้สมบูรณ์ แต่อุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายโดยเฉพาะยางรถยนต์ยังมีการใช้ยางสังเคราะห์เป็นวัตถุดิบในสัดส่วนสูงกว่าการใช้ยางธรรมชาติ (สัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ของโลกในปี 2565 เท่ากับ 49:51) (ภาพที่ 10) เนื่องจากยางสังเคราะห์มีคุณสมบัติชดเชยข้อด้อยของยางธรรมชาติที่ไม่ทนต่อความร้อน แสงแดด น้ำมัน และสารเคมี อีกทั้งยางสังเคราะห์เกิดจากกระบวนการทางอุตสาหกรรม (มีวัตถุดิบตั้งต้นที่ได้จากการผลิตน้ำมัน) ทำให้สามารถควบคุมคุณภาพและปริมาณการผลิตได้สม่ำเสมอกว่ายางธรรมชาติ การใช้ยางสังเคราะห์เป็นวัตถุดิบจึงช่วยให้อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายสามารถวางแผนการผลิตและควบคุมคุณภาพการผลิตได้ดี แต่อาจเสี่ยงต่อภาวะผันผวนด้านต้นทุนซึ่งขึ้นอยู่กับทิศทางของราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก

Figure 10: World NR & SR Consumption

Source: OAE, IRSG, Krungsri Research

สถานการณ์ที่ผ่านมา

ปี 2565 ประเทศไทยมีพื้นที่เพาะปลูกยางพาราโดยรวม 24.1 ล้านไร่ (-1.5%) ส่วนใหญ่อยู่ในภาคใต้คิดเป็นสัดส่วนราว 57.6% ของพื้นที่เพาะปลูกยางพาราทั้งประเทศ อย่างไรก็ตาม สัดส่วนดังกล่าวปรับลดลงต่อเนื่องจากที่เคยสูงถึง 63.2% ในช่วง 10 ปีก่อน เนื่องจากมีการปลูกในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากขึ้น (25.8% ของพื้นที่ปลูกยางทั้งประเทศ) (ภาพที่ 11) **ปัจจุบันพื้นที่เก็บเกี่ยวยางพาราอยู่ที่ 21.9 ล้านไร่ ลดลง -0.2% ให้ผลผลิตยางพาราขั้นต้น 4.8 ล้านตัน ลดลง -1.4%** ผลจาก 1) พื้นที่เก็บเกี่ยวลดลงจากเกษตรกรโค่นต้นยางอายุมากซึ่งให้ผลผลิตน้อย แล้วปรับเปลี่ยนไปปลูกพืชอื่นทดแทน อาทิ ปาล์มน้ำมัน ทุเรียน และ 2) ผลผลิตต่อเนื้อที่กรีดลดลงโดยเฉพาะภาคใต้ รองลงมาเป็นภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ[13/] สาเหตุจากหลายปัจจัย อาทิ ปริมาณฝนที่ตกชุกจากสถานการณ์ La Niña ทำให้จำนวนวันกรีดลดลง หรือผลผลิตยางได้รับความเสียหายจากน้ำฝน การระบาดของโรคใบร่วงยางพาราทั้งสายพันธุ์เดิมและสายพันธุ์ใหม่ ปัญหาการขาดแคลนปุ๋ย และการลดใส่ปุ๋ยจากราคาปุ๋ยที่สูงขึ้นตามราคาพลังงาน โดยนำไป**แปรรูปเป็นผลผลิตยางพาราขั้นกลางได้จำนวน 5.14 ล้านตัน หดตัว -0.5%** (เทียบกับฐานสูงจากการเติบโตที่เร่งตัวไปมากในปี 2564 ภาพที่ 12) โดยส่วนใหญ่มาจากการลดลงของปริมาณผลิตภัณฑ์ยางคอมพาวด์ (-6.0%) และน้ำยางข้น (-4.6%) ขณะที่ผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพาราอื่นยังคงขยายตัวต่อเนื่อง อาทิ ยางแผ่น (+2.2%) ยางแท่ง (+4.1%) และยางอื่นๆ (+4.5%)

Figure 11: Rubber Tapping Areas in Thailand (2022)

Top 10 Provinces with the Greatest Harvested Area
(Unit: Rai)

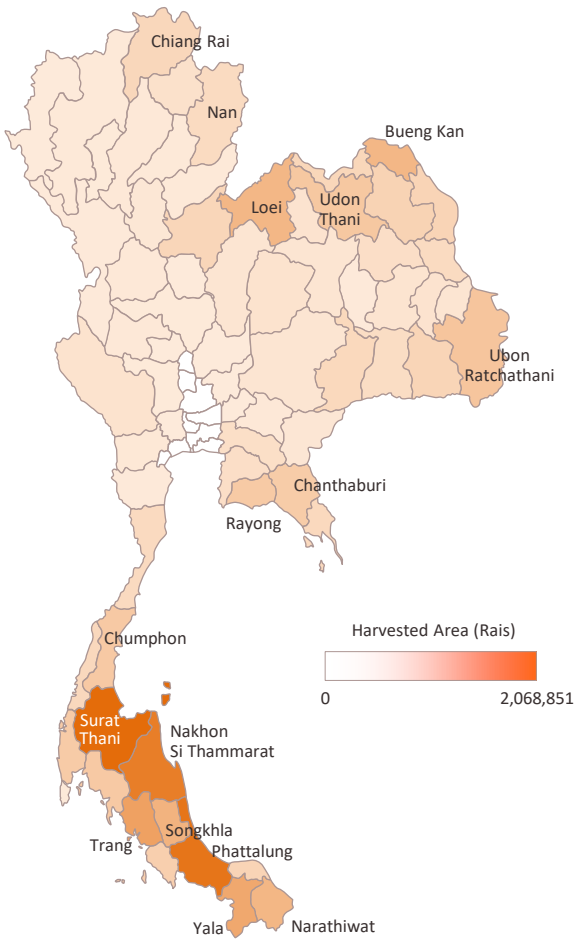
Province	2022	2012	CAGR
1. Surat Thani	2,068,851	2,039,190	0.1%
2. Songkhla	1,924,117	1,665,037	1.5%
3. Nakhon Si Thammarat	1,773,964	1,275,232	3.4%
4. Trang	1,198,457	1,253,051	-0.4%
5. Yala	1,077,576	1,093,790	-0.1%
6. Phatthalung	900,955	625,802	3.7%
7. Narathiwat	841,818	823,623	0.2%
8. Bueng Kan	838,889	467,787	6.0%
9. Loei	831,456	217,256	14.4%
10. Ubon Ratchathani	603,371	220,372	10.6%

Source: OAE

Greatest Harvested Area, by Region
(Unit: Rai)

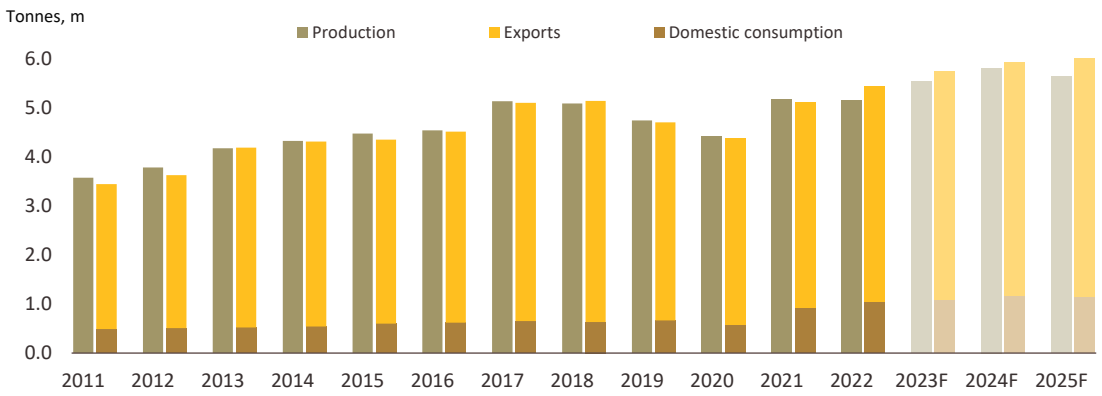
Region	2022	2012	CAGR
1. Southern	12,507,589	11,382,940	1.0%
2. North-Eastern	5,855,433	2,220,332	10.2%
3. Eastern	1,783,378	1,667,800	0.7%
4. Northern	1,338,426	327,623	15.1%
5. Western	433,766	147,989	11.4%
6. Central	9,818	1,819	18.4%
Total	**21,928,410**	**15,748,503**	**3.4%**

Source: OAE

13/ ปี 2565 ผลผลิตต่อไร่ภาคใต้ลดลง -4.0 กก./ไร่ ภาคกลางลดลง -1.7 กก./ไร่ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลง -0.8 กก./ไร่ สำหรับภาคเหนือเพิ่มขึ้น 1.6 กก./ไร่

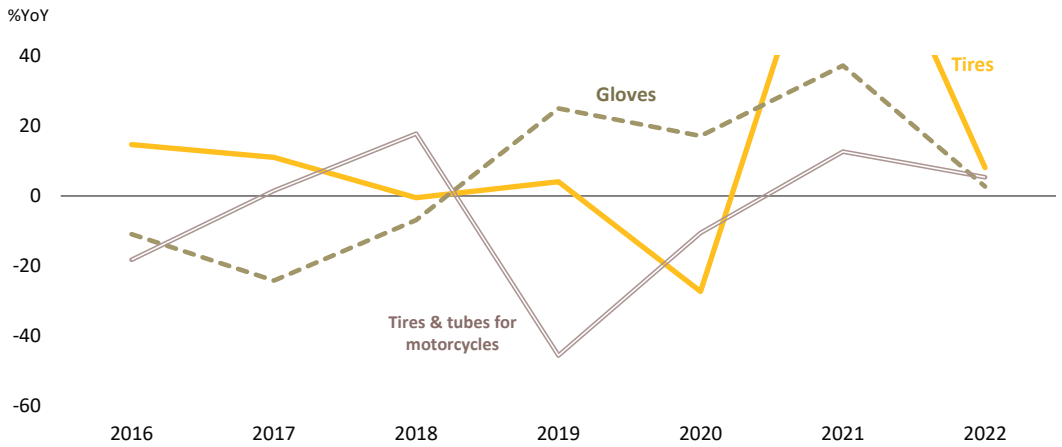
Figure 12: Thailand Natural Rubber Production, Consumption and Exports

Source: OAE, DOA, MOC, Krungsri Research

ความต้องการใช้ยางพาราขั้นกลางในประเทศขยายตัว 12.3% อยู่ที่ 1.0 ล้านตัน[14/] ส่วนใหญ่จากการเร่งตัวของความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ยางแท่ง 3.9 แสนตัน (+28.2%) ยางแผ่นรมควันอยู่ที่ 1.3 แสนตัน (+32.8%) และยางประเภทอื่นๆ 9.2 หมื่นตัน (+239.7%) แม้มีการหดตัวของบางผลิตภัณฑ์ได้แก่ น้ำยางข้น 2.2 แสนตัน (-18.2%) และกลุ่มยางคอมพาวด์และยางผสมซึ่งรวมกันเหลือ 2.1 แสนตัน (-8.0%) โดยแรงหนุนการเติบโตมาจาก 1) **การขยายตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศที่ใช้วัตถุดิบยางพารา** โดยเฉพาะ 1.1) อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนจากความต้องการใช้ยานพาหนะส่วนบุคคลเพื่อเว้นระยะห่างทางสังคม อาทิ ล้อยางรถยนต์(+8.1%) ยางรถจักรยานยนต์ (+5.3%) อะไหล่รถยนต์ (+1,158.0%) ตามลำดับ 1.2) อุตสาหกรรมทางการแพทย์ที่เร่งขยายกำลังการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการใช้เพื่อป้องกันโรคระบาด COVID-19 ที่ยังระบาดต่อเนื่อง การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ และงานด้านสุขอนามัยต่างๆ ที่เพิ่มขึ้น อาทิ ถุงมือยาง (+2.7%) เครื่องมือทางการแพทย์ (+17.3%) (ภาพที่ 13) และ 2) **นโยบายภาครัฐที่ช่วยดูดซับผลผลิตยางพาราภายในประเทศ**ผ่านโครงการส่งเสริมการใช้ยางพาราในหน่วยงานภาครัฐ

Figure 13: Thailand Consumption of Rubber Products

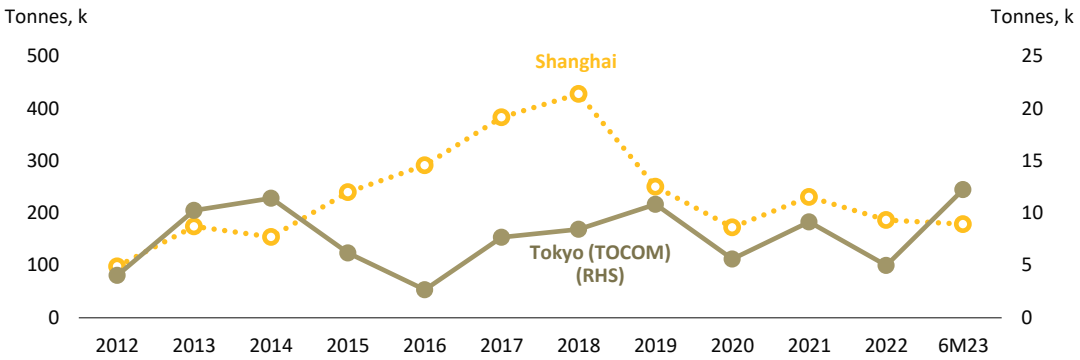

Source: DOA, Krungsri Research

14/ คำนวณจากปริมาณเนื้อยางแห้ง (Dry Rubber Content : DRC) เท่านั้น ไม่รวมส่วนที่เป็นน้ำ สารเคมีอื่นๆผสม

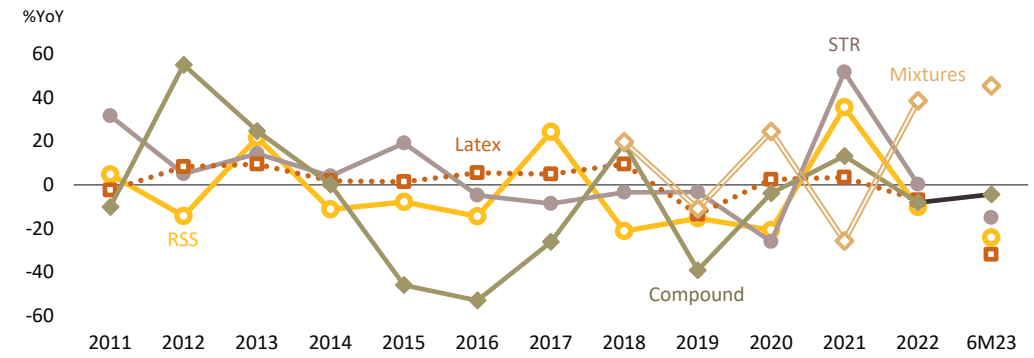
ปริมาณส่งออกยางพาราขั้นกลางของไทยขยายตัว 6.5% อยู่ที่ 5.0 ล้านตัน[15/] คิดเป็นมูลค่า 8.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (+3.5%) โดยขยายตัวจากยางผสม (+38.6%) และยางแท่ง (+0.2%) ขณะที่ยางแผ่น น้ำยางข้น และยางคอมพาวด์ หดตัว -10.2% -7.0% และ -8.2% ตามลำดับ ทั้งนี้การเพิ่มขึ้นของความต้องการยางผสมในอัตราเร่งมาจากความต้องการในจีนที่2.7 ล้านตัน +10.4% เพิ่มขึ้นจากเดิมที่ 2.4 ล้านตัน เป็นผลจากการขยายตัวในอัตราสูงของกลุ่มอุตสาหกรรมยางล้อ และยานยนต์โดยเฉพาะยานยนต์ไฟฟ้า[16/] ที่มีความต้องการยางที่มีคุณสมบัติเฉพาะเป็นเอกลักษณ์มากขึ้น อีกทั้งยางผสมยังมีราคาที่ต่ำกว่ายางขั้นกลางประเภทอื่นๆ ในขณะที่ยางพาราขั้นกลางประเภทอื่นเผชิญปัจจัยฉุดจาก 1) ความต้องการวัตถุดิบของอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องบางประเภทจากประเทศคู่ค้าหลักที่ลดลง อาทิ ประเทศจีนใช้มาตรการ Zero - COVID และการกักกัน (Quarantine) ที่มีความเข้มงวดเพื่อควบคุมการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทำให้กิจกรรมการผลิตในบางอุตสาหกรรม[17/]เกิดภาวะชะงักงันจากปัญหาการขาดแคลนแรงงาน เช่นเดียวกับมาเลเซียลดลงอยู่ที่ 5.3 แสนตัน (-15.0%) ตามการชะลอตัวลงของอุตสาหกรรมถุงมือยาง และอุปกรณ์ทางการแพทย์จากการผ่อนคลายมาตรการ COVID-19 ในหลายประเทศ รวมถึงการเข้าถึงวัคซีนป้องกันที่ครอบคลุมมากขึ้น 2) ในช่วงปลายปี 2565 สต๊อกยางพาราในตลาดล่วงหน้าเซี่ยงไฮ้และญี่ปุ่นเหลือเพียง 1.9 แสนตัน และ 5.0 พันตัน ตามลำดับ ต่ำกว่าช่วงเดียวกันของปีก่อนที่ 2.3 แสนตัน และ 9.2 พันตัน ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการใช้เพื่อระบายสต๊อก และลดคำสั่งซื้อตามการชะลอตัวของภาคการผลิต (ภาพที่ 14) 3) จีนนำเข้ายางพาราที่เพาะปลูกในประเทศ CLMV มากขึ้นกว่า 7.6 แสนตัน อาทิ สปป.ลาวอยู่ที่ 2.8 แสนตัน (+116.2%) เวียดนามอยู่ที่ 2.7 แสนตัน (+50.0%) และเมียนมาอยู่ที่ 1.9 แสนตัน (+54.0%) ทั้งจากที่จีนเคยลงทุนเพาะปลูกและระดับราคายางที่ต่ำกว่าของไทย[18/] และ 4) ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจซื้อของผู้ประกอบการ อาทิ การชะลอตัวทางเศรษฐกิจและการค้าโลก ปริมาณตู้คอนเทนเนอร์ที่ขาดแคลน ความล่าช้าในการขนส่ง ต้นทุนค่าขนส่งที่สูง และค่าเงินบาทที่แข็งค่า โดยสถานการณ์ส่งออกในปี 2565 ของแต่ละผลิตภัณฑ์ (ภาพที่ 15-16) มีรายละเอียดดังนี้

Figure 14: Natural Rubber Inventories

Source: SHFE, Bloomberg, Krungsri Research

Figure 15: Thailand Exports of Natural Rubber

Source: MOC, Krungsri Research

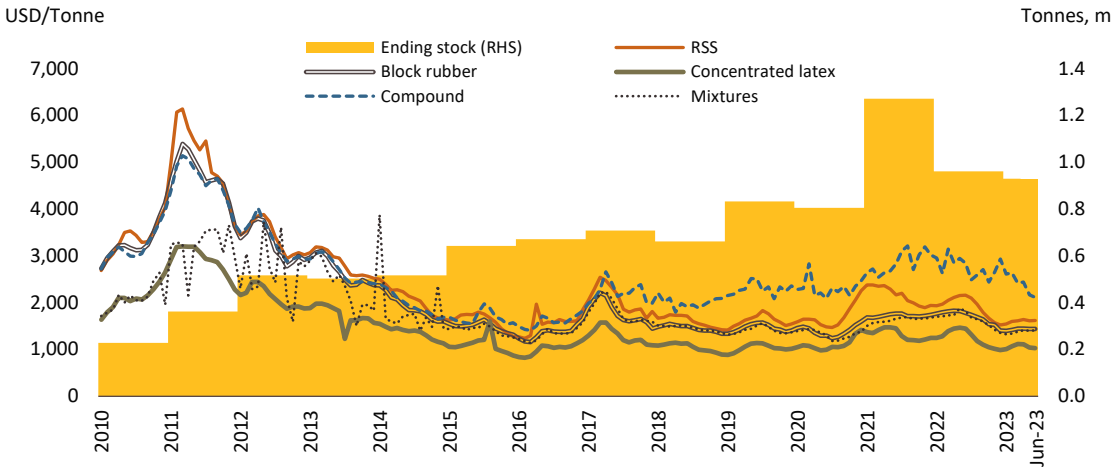
15/ น้ำหนักผลิตภัณฑ์ยางพาราที่ชั่งตวงวัดหน้าด่านศุลกากร ทั้งนี้หากนำมาคำนวณเฉพาะปริมาณยางแห้ง (DRC) จะอยู่ที่ 4.4 ล้านตัน โดยพิจารณา DRC ของน้ำยางข้นเฉลี่ยอยู่ที่ 60% ส่วนยางคอมพาวด์และยางผสมเฉลี่ย DRC อยู่ที่ 80%-95%

16/ จีนมีปริมาณการผลิตรถยนต์ 27.0 ล้านคัน เพิ่มขึ้น 3.4% โดยเป็นรถยนต์พลังงานใหม่ 7.1 ล้านคัน เพิ่มขึ้น 96.9%
(ที่มา : สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์จีน (China Association of Automobile Manufactures: CAAM) และกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ (DIPT))

17/ จีนประกาศมาตรการล็อกดาวน์นครเซี่ยงไฮ้ซึ่งเป็นแหล่งผลิตเซมิคอนดักเตอร์สำคัญแห่งหนึ่งของโลก ระหว่างวันที่ 28 มีนาคม-1 มิถุนายน 2565 กระทบต่ออุตสาหกรรมการผลิตในประเทศให้หยุดชะงักในช่วงครึ่งแรกของปี 2565

18/ ราคายางแผ่นรมควันเฉลี่ยปี 2565 ของสปป.ลาวอยู่ที่ 1,415 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน เมียนมาอยู่ที่ 1,456 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน และเวียดนามอยู่ที่ 1,721 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน ส่วนหนึ่งเป็นผลจากต้นทุนการผลิตยางแผ่นและยางแท่งของไทยสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะน้ำยาเคมี (แอมโมเนีย และน้ำกรด) ทำให้ต้นทุนการผลิตแปรรูปยางรมควันเพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัวจากเฉลี่ย 4.1 บาท เพิ่มเป็น 7.8 - 8.0 บาท/กก. (ที่มา Trademap, สมาคมคนกรีดยางและชาวสวนยางรายย่อย (ส.ค.ย.) และจากการคำนวณโดยวิจัยกรุงศรี)

Figure 16: Thailand Ending Stock and Rubber Export Prices

Note: Forecast by Krungsri Research
Source: DOA, OAE, DIT, World Bank, Krungsri Research

- **ยางแผ่นรมควัน** : ปริมาณส่งออก 0.46 ล้านตัน (-10.2%) คิดเป็นมูลค่า 874.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (-20.1%) เนื่องจากจีนหันไปนำเข้าจากประเทศคู่แข่งมากขึ้น อาทิ สปป.ลาว (+150.9%) เมียนมา (+81.2%) และเวียดนาม (+11.3%) จากการเข้าไปลงทุนเพาะปลูกยางพาราของผู้ประกอบการจีนในประเทศเหล่านั้นและมีส่วนทำให้ระดับราคายางแผ่นรมควันต่ำกว่าของไทย การส่งออกจากไทยไปจีนจึงหดตัวถึง -28.4% เช่นเดียวกับการส่งออกของไทยไปยังประเทศสำคัญอื่นๆ ที่ลดลง อาทิ ญี่ปุ่น (-2.0%) สหภาพยุโรป (-0.4%) และ สหรัฐฯ (-7.1%) และบราซิล (-13.1%) ตามลำดับ จากความต้องการใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ยังชะลอตัวตามภาวะเศรษฐกิจ สอดคล้องกับระดับราคาส่งออกที่ปรับลดลงอยู่ที่ตันละ 1,915.6 ดอลลาร์สหรัฐ (-11.3%)

- **ยางแท่ง** : ปริมาณการส่งออก 1.66 ล้านตัน (+0.2%) คิดเป็นมูลค่า 2,828.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (-0.9%) โดยการส่งออกส่วนหนึ่งได้แรงหนุนจากตลาดรองที่ยังขยายตัวได้ อาทิ สหภาพยุโรป (+15.4%) เกาหลีใต้ (+88.9%) สหรัฐฯ (+20.3%) และญี่ปุ่น (+27.0%) ตามลำดับ ขณะที่จีนซึ่งเป็นตลาดส่งออกหลักอยู่ที่ 5.4 แสนตัน ลดลง -24.6% จากการปรับเปลี่ยนไปใช้ยางผสมมากขึ้นของอุตสาหกรรมขั้นปลาย และการปรับคุณสมบัติยางแท่งเป็นยางแท่งผสม (ยางผสมที่เกิดจากการนำยางแท่งมาใช้ในการผลิต (STR Mixtures Rubber)) ส่งผลให้ด้านราคาส่งออกยางแท่งโดยรวมลดลงเล็กน้อยอยู่ที่ตันละ 1,693.6 ดอลลาร์สหรัฐ (-1.6%)

- **น้ำยางข้น** : ปริมาณส่งออก 1.10 ล้านตัน (-7.0%) คิดเป็นมูลค่า 1,384.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (-11.5%) ตามการหดตัวของตลาดหลักคือประเทศมาเลเซียที่ลดลง -15.2% เหลือ 4.8 แสนตัน ผลจากการลดปริมาณการผลิตของอุตสาหกรรมต่อเนื่อง อาทิ ถุงมือยาง และอุปกรณ์ทางการแพทย์หลังจากสถานการณ์โรค COVID-19 เริ่มคลี่คลายลง แม้ว่ามีแรงหนุนจากบางตลาดที่ยังขยายตัวได้ อาทิ จีนนำเข้าจากไทยถึง 4.3 แสนตัน (+8.9%) และเวียดนาม 1.7 หมื่นตัน (+8.8%) โดยราคาส่งออกปี 2565 ลดลงอยู่ที่ตันละ 1,241.7 ดอลลาร์สหรัฐ (-6.0%)

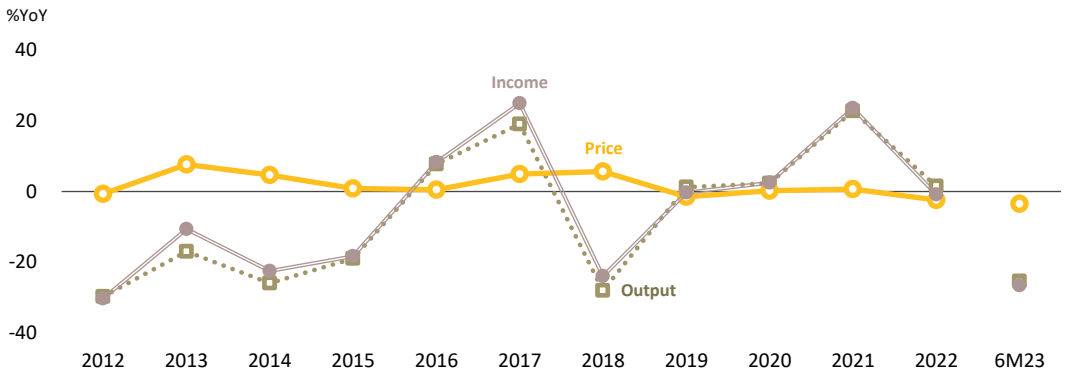
- **ยางคอมพาวด์** : ปริมาณส่งออก 1.10 แสนตัน (-8.2%) คิดเป็นมูลค่า 306.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (-10.3%) จากการหดตัวทั้งในตลาดจีน (-43.2%) ตามการหยุดชะงักของกิจกรรมทางเศรษฐกิจภายในประเทศโดยเฉพาะในช่วงของมาตรการ Zero-COVID เช่นเดียวกับตลาดอื่นๆ อาทิ สหภาพยุโรป (-14.7%) และสหรัฐฯ (-6.7%) ที่หดตัวตามภาวะการผลิตที่ยังซบเซาสะท้อนจากดัชนี Purchasing Manager Index (PMI) ภาคการผลิตของประเทศเหล่านี้ที่มีทิศทางลดลง (ภาพที่ 18) ส่งผลให้ราคาส่งออกเฉลี่ยโดยรวมลดลงอยู่ที่ตันละ 2,764.6 ดอลลาร์สหรัฐ (-3.3%)

- **ยางผสม** : ปริมาณส่งออก 1.63 ล้านตัน (+38.6%) คิดเป็นมูลค่า 2,648.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (+38.7%) จากการขยายตัวของตลาดจีน (+38.2%) ซึ่งครองส่วนแบ่งถึง 99.3% ของการส่งออกยางผสมของไทยทั้งหมด โดยการส่งออกยางผสมไปจีนเติบโตตามความต้องการของอุตสาหกรรมปลายน้ำโดยเฉพาะยางล้อรถยนต์[19/] ประกอบกับการผลิตในชิ้นส่วนและอะไหล่ยานยนต์ของอุตสาหกรรมรถยนต์พลังงานใหม่ (อาทิ ไฮบริด ไฟฟ้า) ทั้งนี้ราคาส่งออกทรงตัวเฉลี่ยอยู่ที่ตันละ 1,647.3 ดอลลาร์สหรัฐ (+1.2%)

19/ จีนใช้ยางพาราไปผลิตในอุตสาหกรรมยางล้อราว 76% ของปริมาณการใช้ยางพาราในจีนทั้งหมด รองลงมาเป็นผลิตภัณฑ์ อาทิ ถุงมือยาง หมอนยางพารา ถุงยางอนามัย ในสัดส่วน 12% และนำไปใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ อาทิ สายพาน ท่อ รองเท้ายาง โช้คอัพ และอื่นๆ ในสัดส่วน 12% ตามลำดับ (ที่มา : xueqiu, DIPT)

สำหรับในช่วง 6 เดือนแรกปี 2566 อุตสาหกรรมยางพาราขั้นต้นหดตัว โดยดัชนีผลผลิตแผ่นยางพาราไม่รมควันชั้น 3 ลดลง -3.5% YoY จากสภาพอากาศที่ร้อนขึ้นเข้าสู่ช่วงภาวะ El Niño ประกอบกับระดับราคายางที่ปรับตัวลงลดทอนแรงจูงใจของเกษตรกรในการเก็บเกี่ยว ส่วนหนึ่งเป็นผลของอุปสงค์ต่างประเทศที่ลดลงโดยเฉพาะจากมาเลเซีย สหรัฐฯ และเกาหลีใต้ หลังจากสถานการณ์ COVID-19 เริ่มคลี่คลาย ทำให้ความต้องการใช้จากอุตสาหกรรมต่อเนื่องลดลงโดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์ รวมถึงราคาน้ำมันดิบซึ่งเป็นสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวเนื่องมีทิศทางปรับตัวลง ส่งผลให้ค่าดัชนีราคาแผ่นยางพาราไม่รมควันชั้น 3 ลดลงถึง -25.3% YoY ดัชนีรายได้เกษตรกรชาวสวนยางจึงปรับลดลง -26.5% YoY (ภาพที่ 17) ขณะที่ต้นทุนแรงงาน และค่าปุ๋ยยังคงอยู่ในระดับสูง เป็นปัจจัยกดดันอัตรากำไรของเกษตรกร

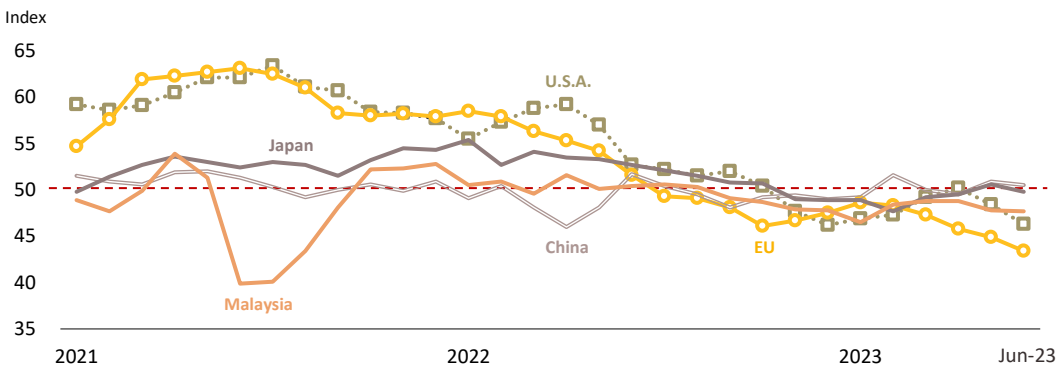
Figure 17: Thai Un-smoked Sheet3 Rubber Index

Source: Office of Agricultural Economics (OAE)

ปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางช่วง 6 เดือนแรกปี 2566 หดตัว -2.8% YoY คิดเป็นมูลค่า 3.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลง -22.8% YoY โดยประเทศที่เป็นตลาดหลัก คือ จีน มีสัดส่วน 65.0% ของปริมาณส่งออกยางพาราขั้นกลางทั้งหมดของไทย รองลงมาเป็นมาเลเซีย (7.7%) สหรัฐฯ (4.5%) ญี่ปุ่น (4.0%) และอินเดีย (3.0%) ตามลำดับ ทั้งนี้ ปริมาณการส่งออกหดตัวในเกือบทุกผลิตภัณฑ์หลักได้แก่ ยางแผ่นอยู่ที่ 1.8 แสนตัน (-24.2% YoY) ยางแท่งอยู่ที่ 7.2 แสนตัน (-15.1% YoY) น้ำยางข้นอยู่ที่ 4.0 แสนตัน (-32.0% YoY) ยางคอมพาวด์อยู่ที่ 5.5 หมื่นตัน (-4.4% YoY) ยกเว้นยางผสมอยู่ที่ 1.1 ล้านตัน (+45.5% YoY) โดยเป็นการหดตัวในทุกประเทศคู่ค้าสำคัญ อาทิ มาเลเซีย (-40.5% YoY) สหรัฐฯ (-22.5% YoY) ญี่ปุ่น (-20.4% YoY) เกาหลีใต้ (-41.9% YoY) และบราซิล (-44.0% YoY) จากภาวะเศรษฐกิจ และการค้าโลกที่มีทิศทางชะลอตัว ส่วนหนึ่งสะท้อนจากดัชนีผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ (PMI : Purchasing Manager Index) ของประเทศคู่ค้าสำคัญ อาทิ สหรัฐฯ สหภาพยุโรป ญี่ปุ่น และมาเลเซียที่มีแนวโน้มลดลงตั้งแต่ปี 2565 ซึ่งในปัจจุบันลดลงอยู่ต่ำกว่าระดับ 50 (ภาพที่ 18) ทำให้ความต้องการใช้ยางพาราในอุตสาหกรรมต่อเนื่องของประเทศคู่ค้าดังกล่าวชะลอตัว แม้ว่าตลาดจีนยังขยายตัวได้ที่ 1.6 ล้านตัน (+26.5% YoY) จากการยกเลิกมาตรการ Zero - COVID และการกักกัน (Quarantine) ที่หนุนให้กิจกรรมการผลิตของจีนทยอยฟื้นตัวกลับมา โดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์ ซึ่งรวมถึงการเร่งนำเข้าของจีนจากสต๊อกที่ลดลงมากในช่วงสิ้นปี 2565 นอกจากนี้ยังมีตลาดอินเดียที่นำเข้าจากไทยเพิ่มขึ้นเป็น 7.3 หมื่นตัน (+7.2% YoY) ผลจากการลดลงของอุปทานจากประเทศคู่ค้าเดิมอย่างอินโดนีเซีย และมาเลเซียที่ประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานและต้นยางที่เสียหายจากโรคใบร่วงยางพารา

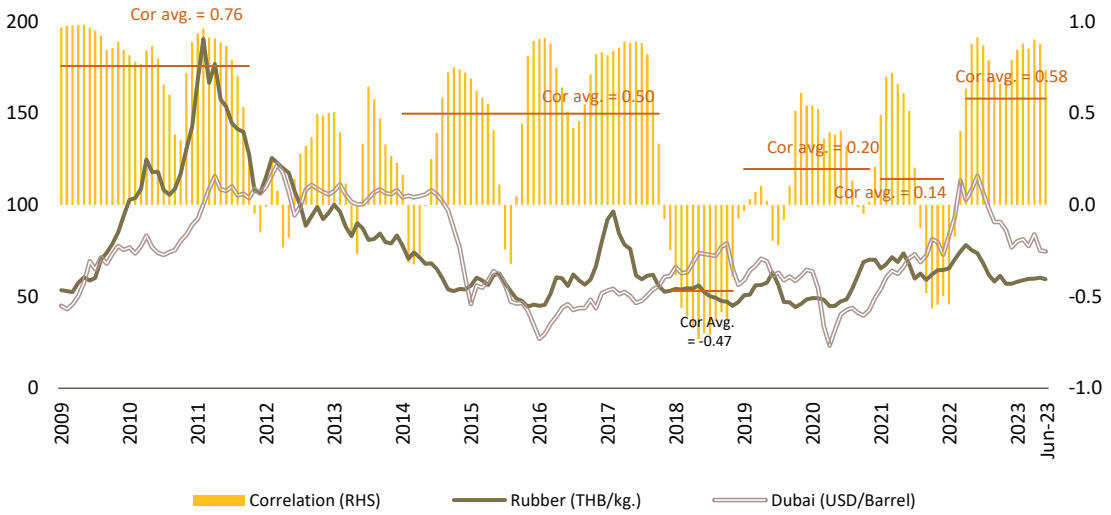
Figure 18: Purchasing Managers Index

Source: CEIC, Krungsri Research

การเคลื่อนไหวของราคายางพารา การเปลี่ยนแปลงของราคายางพาราในปัจจุบัน นอกจากจะขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านอุปสงค์ อุปทาน และสต๊อกของอุตสาหกรรมยางพาราในตลาดโลกแล้ว ยังมีความสัมพันธ์กับราคาน้ำมันมากขึ้นพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient) ของราคาน้ำมันดูไบและราคายางธรรมชาติโดยเฉลี่ย (รายเดือน) ที่ปรับเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ 0.58 ตั้งแต่ปี 2565 (สูงสุดในรอบ 10 ปี) (ภาพที่ 19) เนื่องจากราคายางสังเคราะห์ (ที่ได้จากน้ำมันดิบ) มีราคาสูงส่งผลให้ผู้ประกอบการหันมาใช้ยางธรรมชาติทดแทนมากขึ้น หนุนให้ราคายางธรรมชาติผันแปรตามทิศทางเดียวกับราคาน้ำมันดิบมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในช่วง 6 เดือนแรกของปี 2566 ราคาน้ำมันดิบที่เริ่มปรับตัวลงและความต้องการใช้ยางพาราในตลาดส่งออกที่ชะลอตัวตามภาวะเศรษฐกิจของประเทศคู่ค้าที่รอการฟื้นตัว ส่งผลให้ราคายางพาราของไทยปรับตัวลง โดยยางแผ่นดิบชั้น 3 ไม่รมควันอยู่ที่ 44.2 บาท/กก. (-25.3% YoY) เช่นเดียวกับราคาส่งออกยางแผ่นรมควันอยู่ที่ 1,603.1 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน ลดลง -22.3% YoY ยางแท่งอยู่ที่ 1,429.2 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (-20.5% YoY) น้ำยางข้นอยู่ที่ 1,059.2 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (-23.1% YoY) ยางคอมพาวด์อยู่ที่ 2,395.6 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (-17.2% YoY) และยางผสมอยู่ที่ 1,375.5 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (-21.9% YoY) สอดคล้องกับทิศทางของราคายางในตลาดโลกที่ปรับลดลงโดยราคายางแท่ง TSR 20 เฉลี่ยอยู่ที่ 1,366.3 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (-20.2% YoY) และราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกเฉลี่ยอยู่ที่ 78.7 ดอลลาร์สหรัฐ/บาร์เรล (-23.3%)

Figure 19: Global Natural Rubber Prices

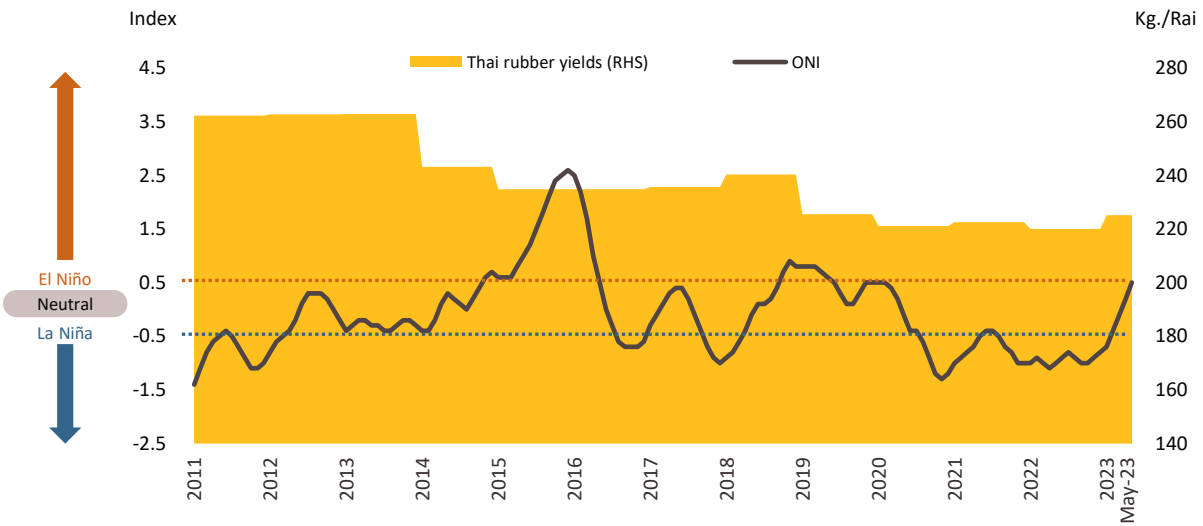
Source: World Bank, RAOT, Krungsri Research

แนวโน้มอุตสาหกรรม

ปี 2566-2568 ภาพรวมอุตสาหกรรมยางพาราของไทยมีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่อง โดย

- **ผลผลิตยางพาราขั้นกลางของไทยคาดว่าจะเป็นไปในทิศทางเดียวกับผลผลิตยางพาราโลก (เติบโตในอัตราเฉลี่ย 1.5-2.5%) โดยไทยมีแนวโน้มเติบโตในอัตราเฉลี่ยที่ 2.5-3.5% ต่อปี**[20/] แรงหนุนหลักมาจาก 1) การขยายพื้นที่ปลูกในช่วงปี 2546-2556[21/] และการปลูกยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือในช่วงปี 2558 ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงอายุที่ให้ผลผลิตน้ำยางต่อไร่สูง[22/] 2) แนวโน้มสภาพภูมิอากาศที่เอื้ออำนวยต่อการกรีดยาง[23/] โดยปริมาณฝนในภาคใต้มีแนวโน้มลดลงจากสถานการณ์ El Niño ที่จะส่งผลต่อเนื่องราว 1-2 ปี (ภาพที่ 20) ทำให้คาดว่าผลผลิตยางพาราขั้นต้นจะเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 0.5-1.5% ต่อปี และ 3) แรงจูงใจในการดูแลรักษาและเร่งเก็บเกี่ยวผลผลิตของเกษตรกรจากทิศทางราคายางพาราที่น่าจะสูงกว่าช่วงปี 2561-2564 อย่างไรก็ตาม การขยายตัวของผลผลิตในประเทศยังมีความเสี่ยงจากโรคที่ยังระบาดต่อเนื่องโดยเฉพาะโรคใบร่วงยางพาราทั้งสายพันธุ์เดิมและสายพันธุ์ใหม่[24/] เกษตรกรบางส่วนจึงหันไปปลูกพืชหรือสัตว์เศรษฐกิจอื่นทดแทน (อาทิ ทุเรียน ปาล์มน้ำมัน โคเนื้อ แพะ) ในช่วงที่ราคายางตกต่ำ

Figure 20: Oceanic Niño Index and Thai Rubber Yields

Note: 1/ index > +0.5 indicates that rainfall is lower than normal (El Niño);
index < -0.5 indicates that rainfall is greater than normal (La Niña)

Source: Office of Agricultural Economics, National Oceanic and Atmospheric Administration and Krungsri Research

20/ กรณีไม่มีการตัดต้นยางแบบถาวรและไม่มีความร่วมมือในการลดอุปทานยางพาราของประเทศผู้ผลิตยางพาราในเอเชีย

21/ ช่วงของโครงการส่งเสริมปลูกยางพารา 1 ล้านไร่ของรัฐบาลไทยในปี 2546-2556

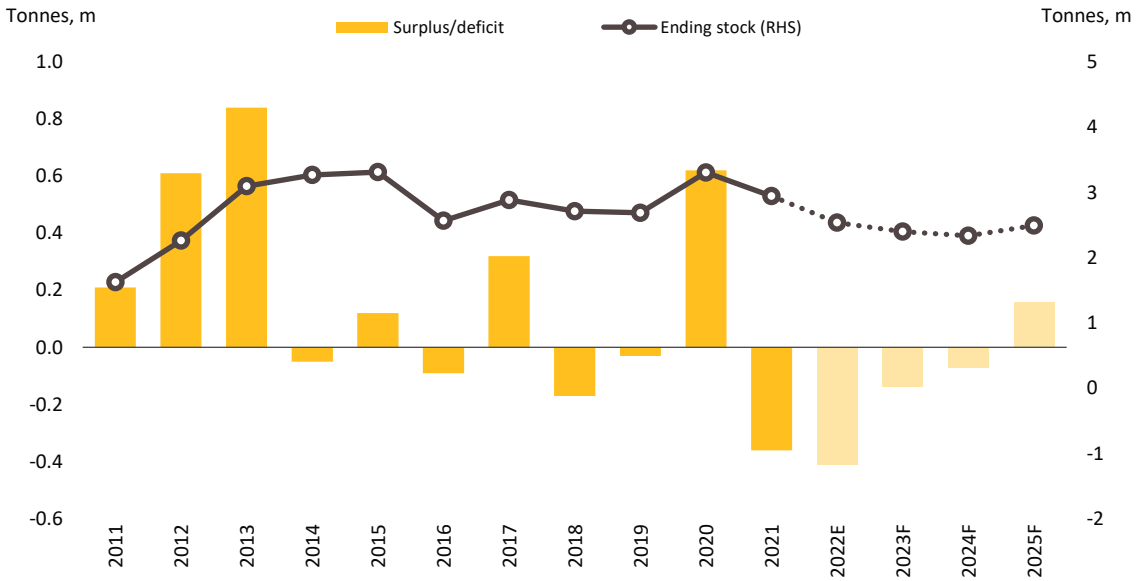
22/ โดยทั่วไปต้นยางพาราจะเริ่มให้ผลผลิตน้ำยางสูงเมื่อมีอายุ 7 ปีขึ้นไป

23/ จากข้อมูลของ NOAA (National Oceanic and Atmospheric Administration) La Niña เกิดขึ้นล่าสุดในช่วงปี 2563-2565 ส่งผลให้ความน่าจะเป็นในการเกิดภาวะ El Niño ในปี 2566 มีค่อนข้างสูง ซึ่งวิจัยกรุงศรีคาดว่าจะคงอยู่ต่อเนื่อง 1-2 ปี

24/ เริ่มระบาดในไทยปี 2562 ถึงปัจจุบันปี 2565 การระบาดของโรคใบร่วงยางพาราสามารถพบทั้งสายพันธุ์เดิมและสายพันธุ์ใหม่ เกิดขึ้นได้ในทุกพันธุ์ของยางที่ปลูก ยากต่อการควบคุมโรคและป้องกันกำจัดโรค โดยสายพันธุ์โรคใบร่วงยางพาราในปัจจุบันเป็นเชื้อรา Pestalotiopsis sp. หรือเชื้อรา Colletotrichum sp. สามารถแพร่ระบาดได้โดยการพัดไปตามกระแสลมและน้ำฝน รวมถึงการเคลื่อนย้ายต้นพันธุ์ หรือวัสดุปลูกจากแปลงที่เกิดโรค ส่งผลให้การเติบโตของต้นยางพาราหยุดชะงัก และทำให้ปริมาณผลผลิตลดลงราว 30-50%

- **ราคายางพารามีแนวโน้มทยอยปรับลดลง** แม้ว่าสต๊อก ณ สิ้นปี 2566 ของไทยคาดว่าจะอยู่ที่ 9.6 แสนตันลดลงจาก 1.3 ล้านตันในปีก่อนในทิศทางเดียวกับสต๊อกยางพาราโลกที่มีทิศทางลดลงเล็กน้อยจากภาวะโรคระบาดยางพาราและภัยแล้งในหลายประเทศ (ภาพที่ 21) แต่ระดับราคายางแผ่นดิบชั้น 3 ในประเทศมีแนวโน้มทรงตัวอยู่ในระดับต่ำที่ 45-50 บาท ส่วนหนึ่งเป็นผลจาก 1) การแข่งขันด้านราคาที่รุนแรงมากขึ้นโดยเฉพาะกับประเทศเพื่อนบ้าน 2) ภาวะเศรษฐกิจโลกที่รอการฟื้นตัวภายใต้แรงกดดันของภาวะเงินเฟ้อ โดยวิจัยกรุงศรีประเมินความต้องการยางพาราโลกน่าจะเติบโตไม่มากนักเฉลี่ยที่ 1.0-2.0% ต่อปี และ 3) ระดับราคาน้ำมันที่มีแนวโน้มลดลงแม้จะยังคงสูงกดดันให้ราคาส่งออกยางแท่งของไทยในปี 2566-2568 เฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 1.4-1.5 ดอลลาร์สหรัฐ/กก. (คาดราคายางแท่งตลาดโลก (TSR20) เฉลี่ยที่ 1.4-1.5 ดอลลาร์สหรัฐ/กก. ในช่วงปี 2566-2567 เทียบกับ 1.54 ดอลลาร์สหรัฐ/กก. ในปี 2565, ที่มา World Bank) เทียบกับ 1.7 ดอลลาร์สหรัฐ/กก. ในปี 2565

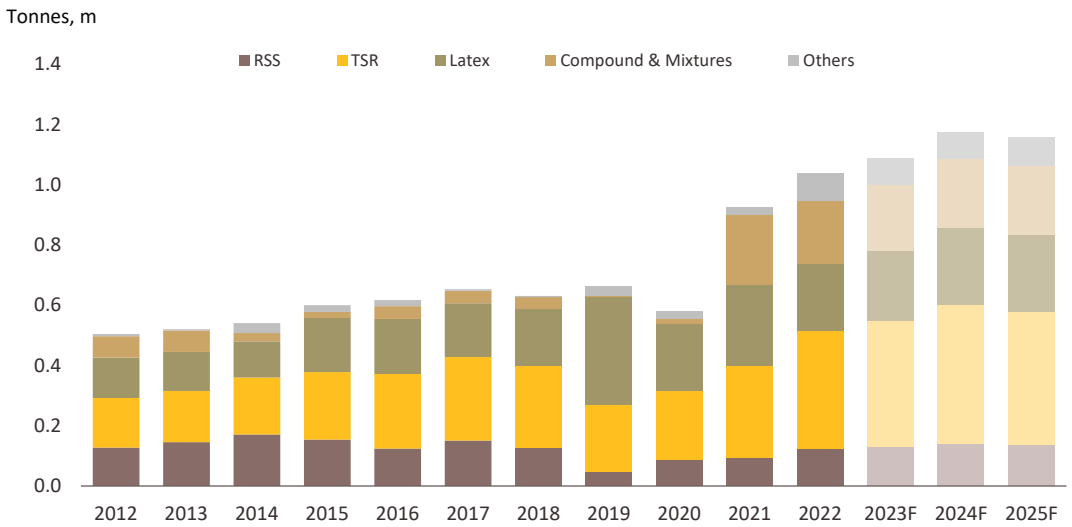
Figure 21: World Natural Rubber Balance

Note: 1. Forecast by Krungsri Research
2. Balance = Supply (production) – demand (consumption)
Source: OAE, IRSG, Krungsri Research

- **ปริมาณการจำหน่ายในประเทศมีแนวโน้มขยายตัว 3.0-4.0% ต่อปี** (ภาพที่ 22) แรงหนุนจาก 1) ความต้องการที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในอุตสาหกรรมต่อเนื่องโดยเฉพาะ (1.1) อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อาทิ รถยนต์ ยางล้อ ชิ้นส่วนยานยนต์ โดยวิจัยกรุงศรีคาดว่าปริมาณการผลิตรถยนต์ช่วงปี 2566-2568 จะเติบโตเฉลี่ย 3.0-4.0% ต่อปี อยู่ที่ 1.93-2.10 ล้านคัน รวมถึงมาตรการสนับสนุนอุตสาหกรรมการผลิตรถไฟฟ้าเพื่อทดแทนการนำเข้า[25/] และ (1.2) อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์ จากความต้องการใช้ที่คาดว่าจะยังมีต่อเนื่องตามกระแส New Normal ของการระวังรักษาสุขภาพและการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ 2) ความต้องการใช้ยางพาราในผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ๆจากการวิจัยและพัฒนา เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในภาคอุตสาหกรรม (อาทิ เกษตร ยานยนต์ เคมีภัณฑ์ ความงาม ก่อสร้าง และบรรจุภัณฑ์) 3) ความต้องการใช้ในการก่อสร้างภาครัฐจากแนวโน้มการเร่งลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานโดยเฉพาะจากแผนปฏิบัติการโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ระยะที่ 2 (ปี 2566-2570) 4) มาตรการภาครัฐในการดูดซับผลผลิตยางพาราเพื่อรักษาเสถียรภาพของตลาดและระดับราคา โดยผ่านโครงการต่างๆ อาทิ โครงการสนับสนุนสินเชื่อผู้ประกอบการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง โครงการส่งเสริมการใช้ยางในหน่วยงานภาครัฐ โครงการสนับสนุนสินเชื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียนแก่ผู้ประกอบกิจการยาง (ยางแห้ง) และการขยายฐานการผลิตอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องในประเทศ เป็นต้น และ 5) แนวโน้มของอุตสาหกรรมยางพาราปลายน้ำที่จะหันมาใช้ยางธรรมชาติมากขึ้นทดแทนยางสังเคราะห์[26/] ซึ่งราคาทรงตัวสูงตามราคาน้ำมันดิบจากปัญหาสงครามรัสเซีย-ยูเครนที่ยังคงยืดเยื้อ

Figure 22: Thailand Rubber Domestic Consumption* (By Product)

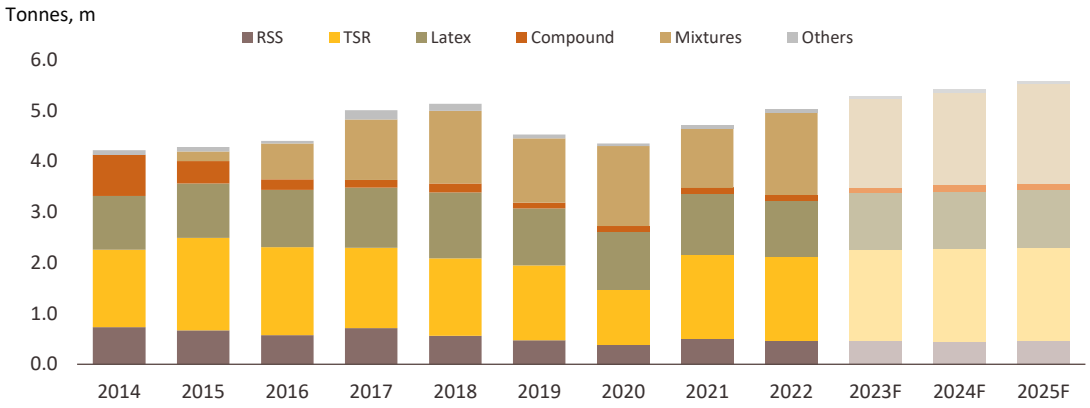
Note: * Includes only the dry rubber content (DRC).
Source: DOA , Krungsri Research

25/ มาตรการสนับสนุนรถยนต์ไฟฟ้า อาทิ มาตรการ Zero Emission สนับสนุนส่งเสริมการใช้รถ EV และการขยายฐานการผลิตในประเทศ มาตรการลดภาษีประจำปีสำหรับรถที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้า พ.ศ. 2565 (รถที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าที่จดทะเบียน ระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม 2565 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2568) ลง 80%

26/ ในปี 2565 อัตราส่วนการใช้ยางธรรมชาติต่อยางสังเคราะห์ คาดว่าจะอยู่ที่ 49.0% เพิ่มขึ้นจากปี 2564 ที่ 47.7%

- **ปริมาณการส่งออกคาดว่าจะขยายตัว 3.5-4.5% ต่อปี (ความต้องการใช้ยางพาราขั้นกลางของโลกคาดว่าจะขยายตัวเฉลี่ย 1.0-2.0% ต่อปี)** ตาม 1) การผลิตในภาคอุตสาหกรรมต่อเนื่องโดยเฉพาะยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ (ทั้งเครื่องยนต์สันดาปและไฟฟ้า) ทั้งในจีน สหรัฐ ญี่ปุ่น และยุโรป จากผลของกฎหมายในประเทศพัฒนาแล้วบางประเทศที่กำหนดให้รถยนต์ต้องเปลี่ยนยางล้อภายในระยะเวลาที่กำหนด การขยายเมืองใหม่ที่ทำให้มีการเดินทางมากขึ้น และการสนับสนุนให้ใช้รถยนต์ไฟฟ้า (EV) 2) ความต้องการใช้อุปกรณ์ทางการแพทย์โดยเฉพาะถุงมือยาง เครื่องมือยางทางการแพทย์ และอุปกรณ์ยางพาราเพื่อสุขอนามัยที่เพิ่มขึ้นในสังคมผู้สูงอายุ 3) ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการระบาดของโรคใบร่วงยางพาราที่ส่งผลให้อุปทานจากประเทศคู่แข่งมีแนวโน้มลดลงโดยเฉพาะอินโดนีเซีย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ที่หันไปปลูกปาล์มน้ำมันและทุเรียนทดแทน 4) ราคาน้ำมันดิบโลกที่มีแนวโน้มทรงตัวสูงจากผลของสงครามรัสเซีย-ยูเครนที่คาดว่าจะยืดเยื้อ ทำให้ราคายางสังเคราะห์ซึ่งเป็นสินค้าทดแทนมีราคาสูง ผู้ผลิตในอุตสาหกรรมต่อเนื่องจึงมีแนวโน้มใช้ยางธรรมชาติมากขึ้น และ 5) การเพิ่มสินค้าคงคลังจากความกังวลด้านภาวะ El Niño ซึ่งกระทบต่อห่วงโซ่การผลิตของภาคการผลิตในจีน สำหรับแนวโน้มการส่งออกจำแนกรายผลิตภัณฑ์ (ภาพที่ 23) มีรายละเอียดดังนี้

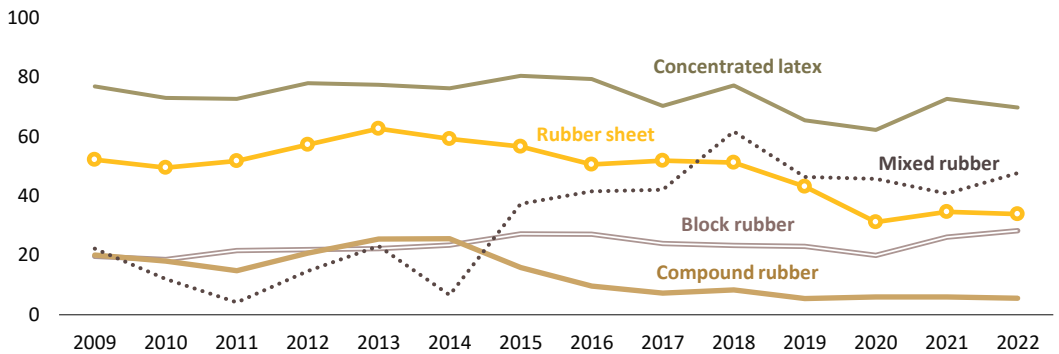
Figure 23: Thailand Rubber Exports (By Product)

Note: Forecast by Krungsri Research
Source: MOC, Krungsri Research

□ **ยางแผ่นรมควัน** : ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มขยายตัวต่ำ 0.0-1.0% ต่อปี แม้ว่ายางแผ่นรมควันของไทยยังคงได้รับการยอมรับด้านมาตรฐานและมีคุณภาพสูง และแนวโน้มอุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศคู่ค้าที่คาดว่าจะเติบโตตามภาวะเศรษฐกิจที่ฟื้นตัว รวมถึงการฟื้นตัวของตลาดจีนหลังการผ่อนคลายมาตรการควบคุมโรค COVID แต่อัตราการขยายตัวอาจไม่สูงนักจากการสูญเสียความสามารถในการแข่งขันและส่วนแบ่งตลาดให้กับประเทศเพื่อนบ้าน (กัมพูชา สปป.ลาว เมียนมา และเวียดนาม) (ภาพที่ 24) โดยเฉพาะตลาดจีน ขณะที่ตลาดญี่ปุ่น ยุโรป และสหรัฐฯอาจชะลอคำสั่งซื้อเพื่อสะสมวัตถุดิบจากความกังวลด้านการชะลอตัวทางเศรษฐกิจและภาคการผลิต

Figure 24: Share of Thai Rubber Industry in World Market (%)

Note : 2021 - Latest Data
Source: Trademap, MOC, Krungsri Research

- **ยางแท่ง** : ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มเติบโต 2.5-3.5% ต่อปี ตามการฟื้นตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่อง โดยเฉพาะยานยนต์ ยางรถยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำหลัก ทั้งนี้ การผลิตและใช้รถยนต์ไฟฟ้าที่มีทิศทางเร่งตัวมากขึ้นเพื่อตอบสนองนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมในหลายประเทศโดยเฉพาะจีนซึ่งเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญของไทยทำให้คาดว่าตลาดจีนจะมีความต้องการยางแท่งเพื่อผลิตยางล้อ และชิ้นส่วนยานยนต์สำหรับรถยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นอีกจำนวนมาก

- **น้ำยางข้น** : ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มขยายตัว 0.5-1.5% ต่อปี ตามการเติบโตของอุตสาหกรรมถุงมือยางและผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์ต่างๆ ที่ยังคงมีความต้องการต่อเนื่อง ตลาดหลักยังคงเป็นประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นผู้นำเข้าน้ำยางข้นรายใหญ่ของไทย และเป็นผู้ผลิตถุงมือยางรายใหญ่ของโลก อย่างไรก็ตาม ธุรกิจมีแนวโน้มเติบโตได้จำกัดตามการแพร่ระบาดของ COVID-19 ที่ทุเลาลงและวัคซีนที่กระจายครอบคลุมทั่วโลกมากขึ้น ส่งผลให้ความต้องการน้ำยางข้นเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าขั้นปลายชะลอลง ประกอบกับมาตรการกีดกันการค้าสินค้าขั้นปลายของบางประเทศ อาทิ บางรัฐของสหรัฐฯ ออกกฎหมายห้ามใช้ถุงมือธรรมชาติในธุรกิจบริการร้านอาหาร และอุตสาหกรรมการบริการทางการแพทย์[27/] เพื่อหลีกเลี่ยงอาการแพ้สารเคลือบโปรตีนที่อาจเกิดขึ้นกับผู้บริโภค

- **ยางคอมพาวด์** : ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มเติบโตชะลอลงอยู่ที่ 2.5-3.5% ต่อปี ตามภาคการผลิตของประเทศคู่ค้าสำคัญ อาทิ อินเดีย สหรัฐฯ จีน และยุโรป ที่ทยอยฟื้นตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไปภายใต้แรงกดดันของนโยบายการเงินที่เข้มงวด อีกทั้งราคายางคอมพาวด์ที่ยังสูงเมื่อเทียบกับยางประเภทอื่นๆ ยังคงกดดันอัตราการเติบโตของความต้องการในตลาดต่างประเทศ

- **ยางผสม** : ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มเติบโต 6.0-7.0% ต่อปี ตามการขยายตัวของความต้องการใช้ในอุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์ ยางล้อ และชิ้นส่วนยานยนต์ โดยเฉพาะยางล้อรถยนต์สำหรับรถยนต์ไฟฟ้าที่มีสัดส่วนการใช้ยางผสมมากขึ้น ซึ่งประเทศจีน (ตลาดหลัก) ก็เป็นแหล่งผลิตรถยนต์ไฟฟ้ารายใหญ่ของโลก นอกจากนี้ ยางผสมยังสามารถปรับสูตรยางให้เหมาะกับการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมการผลิตได้อีกหลากหลายประเภท อาทิ ของใช้ในชีวิตประจำวัน อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องบิน/อวกาศ เหมืองแร่ คมนาคม ก่อสร้าง เครื่องจักร แบตเตอรี่ เคมีภัณฑ์ จึงทำให้ความต้องการใช้ยางผสมมีแนวโน้มขยายตัวตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจจีนและการผ่อนคลายมาตรการล็อกดาวน์ในการควบคุม COVID-19

ประเด็นท้าทายของอุตสาหกรรมยางพารา ได้แก่ 1) **จีนหันไปนำเข้าจากกลุ่มประเทศ** CLMV มากขึ้นหลังจากที่กลุ่มนักลงทุนจีนได้ขยายการเพาะปลูกยางพาราใน CLMV อย่างต่อเนื่อง และผลผลิตเริ่มเข้าสู่ตลาด อาจทำให้จีนซึ่งเป็นคู่ค้ารายใหญ่ของไทยมีความต้องการนำเข้ายางพาราจากไทยลดลง 2) **การปฏิรูปอุตสาหกรรมยางพาราของจีน**ให้ทันสมัยมากขึ้นโดยเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ผ่านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี อาจทำให้การพึ่งพาการนำเข้าสินค้ากลุ่มผลิตภัณฑ์ยางพาราของจีนทยอยปรับลดลง 3) **การกีดกันการนำเข้าที่ไม่ใช่ภาษี** โดยเฉพาะประเด็นสิ่งแวดล้อมที่ต้องเป็นไปตามกฎหมายของประเทศผู้นำเข้า รวมถึงการบังคับใช้มาตรฐานสิ่งแวดล้อมสากล หรือระบบการจัดการสวนยางอย่างยั่งยืน อาทิ มาตรฐาน FSC ร่างกฎหมายสนับสนุนการค้าสินค้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำลายป่าของยุโรป (EU Regulation on Deforestation-Free Products)[28/] รวมถึงมาตรฐานการผลิตหรือการใช้สินค้าขั้นปลายที่รักษ์สิ่งแวดล้อม อาทิ การใช้ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของวัสดุรีไซเคิล การลดคาร์บอนไดออกไซด์ตลอดห่วงโซ่การผลิต ส่งผลให้ผู้ประกอบการไทยมีต้นทุนสูงขึ้นในการปรับตัวตามมาตรการดังกล่าว[29/] 4) **ปัญหาการระบาดของโรคโดยเฉพาะโรคใบร่วงยางพารา**ทั้งสายพันธุ์เดิมและสายพันธุ์ใหม่ โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคใต้ซึ่งมีสภาพฝนตกชุกทำให้ต้นยางเป็นโรคได้ง่าย ส่งผลให้ปริมาณผลผลิตยางพาราลดลง 5) **ภาวะไม่แน่นอนของเศรษฐกิจโลก** ส่งผลต่อกำลังซื้อทั้งตลาดในประเทศและส่งออก และ 6) **ปัญหาต้นทุนการผลิต** (อาทิ ค่าปุ๋ย ค่าสารเคมี[30/] และพลังงาน) แม้จะมีทิศทางลดลงตามราคาน้ำมันตลาดโลกแต่คาดว่าจะยังทรงตัวสูงกว่าช่วงก่อนเกิดสถานการณ์COVID-19

27/ ปัจจุบัน (มิถุนายน 2566) 8 รัฐในสหรัฐฯ (จาก 50 รัฐ) ได้ออกกฎหมายดังกล่าวสำหรับธุรกิจบริการร้านอาหารมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ 1 มกราคม 2566 และอุตสาหกรรมการบริการทางการแพทย์เริ่มมีผลบังคับใช้ 1 มกราคม 2567 ทั้งนี้ สหรัฐฯมีการนำเข้าถุงมือยางธรรมชาติมากที่สุด และเป็นผู้นำเข้าถุงมือทั่วไปและถุงมือทางการแพทย์อันดับ 2 ของไทย (ที่มา : การยางแห่งประเทศไทย)

28/ คาดว่าจะเริ่มบังคับในปี พ.ศ. 2567 โดย สหภาพยุโรปจะกำหนดให้บริษัท EU ที่นำเข้าสินค้าที่เป็นสาเหตุหลักของการทำลายป่าตามที่ระบุในกฎหมายฯ จำนวน 7 รายการ ได้แก่ ไม้ วัว โกโก้ กาแฟ ปาล์มน้ำมัน ถั่วเหลือง และยางพารา จะต้องจัดทำรายงานหรือ Due Diligence Statement เพื่อยืนยันว่าได้ตรวจสอบและดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อรับรองว่าสินค้าเหล่านั้นเป็นสินค้าที่ถูกต้องตามกฎหมายของประเทศผู้ผลิต และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดไม้ทำลายป่า

29/ ภาครัฐเร่งพัฒนาปรับปรุงสวนยางพาราของไทยให้เข้าสู่ระบบมาตรฐานการจัดการสวนป่าไม้เศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (มอก. 14061) ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่การปลูก การดูแล ไปจนถึงการเก็บเกี่ยวผลผลิต และผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการจัดการเพื่อรักษาและส่งเสริมสภาพความสมบูรณ์ของสวนป่าไม้ภายใต้แผนยุทธศาสตร์ยางพาราระยะ 20 ปี โดยสวนยางพาราที่ขึ้นทะเบียนไว้กับการยางแห่งประเทศไทย (กยท.) ทั่วประเทศทั้งหมดราว 20 ล้านไร่ จะต้องเป็นสวนยางพาราที่ได้มาตรฐานของประเทศไทย (มอก.14061) เพื่อรองรับตลาดยางพาราโลกที่ได้มีการนำมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมมาใช้เป็นมาตรฐานในการรับซื้อยางและผลิตภัณฑ์ที่ทำมาจากยางพารา ซึ่งจะมีการใช้ระบบตรวจสอบแหล่งที่มาแบบย้อนกลับเข้ามาร่วมด้วย (ที่มา : การยางแห่งประเทศไทย)

30/ ราคาสารเคมีที่ใช้ในการแปรรูปยางดิบ/ยางแผ่นรมควันที่เพิ่มขึ้น ส่งผลกระทบต่อต้นทุนเกษตรกรทำให้เกษตรกรบางส่วนปรับลดการใส่ปุ๋ยต้นยางพารา ส่งผลให้น้ำยางสดมีค่าเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งลดลงจาก 30-35% อาจลดลงมาเหลือ 25-29%

วิจัยกรุงศรี

ดร.พิมพ์นารา หิรัญกสิ

ผู้บริหารสายงานวิจัยและหัวหน้าทีมวิจัยเศรษฐกิจ

ทีมวิจัยเศรษฐกิจ

สุจิต ชัยวิชญชาติ

ผู้บริหารทีมวิจัยเศรษฐกิจมหภาค

วนิชา ดิเรกอุดมศักดิ์

เศรษฐกรอาวุโส

จุไรลักษณ์ พลศรี

เศรษฐกรอาวุโส (พยากรณ์ตัวเลขเศรษฐกิจ)

ทรรศิน กลิ่นถนอม

เศรษฐกร

ทีมวิเคราะห์และพัฒนางานวิจัย

ดร.พิมพ์นารา หิรัญกสิ

รักษาการผู้บริหารทีมวิเคราะห์และพัฒนางานวิจัย

ณธัญอร รัตนาธรรมวัฒน์

นักวิเคราะห์อาวุโส

นฤชยา สาตแฟง

นักวิเคราะห์

ชินกฤต อัมพรพรรณวัต

นักวิเคราะห์

ปริญญา มิ่งสกุล

นักวิเคราะห์

ทีมบริหารระบบข้อมูลวิจัย

ธมณ เสริญสุขสกุล

เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป

เชิดศักดิ์ ศรีชัยตัน

เจ้าหน้าที่ระบบข้อมูลวิจัย

วงศกร แก้วอุดทัง

เจ้าหน้าที่ระบบข้อมูลวิจัย

ทีมวิจัยอุตสาหกรรม

ดร.พิมพ์นารา หิรัญกสิ

รักษาการผู้บริหารทีมวิจัยอุตสาหกรรม

ธเนศ มหัทธนาลัย

นักวิเคราะห์อาวุโส (Digital)

พูลสุข นิลกิจศรานนท์

นักวิเคราะห์อาวุโส (Healthcare, Mobile Operators)

ปิยะนุช สถาพงศ์ภักดี

นักวิเคราะห์อาวุโส (Transport & Logistics)

นรินทร์ ตันไพบูลย์

นักวิเคราะห์อาวุโส (Power Generation, Modern Trade, Chemicals, Medical Devices)

เตียร เทียมศักดิ์

นักวิเคราะห์อาวุโส (Energy, Petrochemicals)

พุทธชาด ลุนคำ

นักวิเคราะห์อาวุโส (Construction Contractors, Construction Materials, Hotels, Industrial Estate)

พัชรา กลิ่นชวนชื่น

นักวิเคราะห์อาวุโส (Real Estate)

ชัยวัช โชวเจริญสุข

นักวิเคราะห์อาวุโส (Agriculture)

ประพันธ์ ลีน้อย

นักวิเคราะห์ (ESG)

ศุภวัฒน์ โชคสวัสดิ์ไพศาล

นักวิเคราะห์ (Automobile, Electronics & Electrical Appliances)

ศุภกร กรบุญไตรทศ

นักวิเคราะห์ (Agriculture, Food & Beverages)